

Vítězné texty soutěže Literární Vysočina 2015

(Copyright jednotlivých textů jejich autoři) www.literarnivysocina.com

Vítězové LV 2015

Próza

- 1.Alexandra Bláhová
- 2.Petr Bergl
- 3.Jana Trhlíková

Čestné uznání bez udání pořadí

Jan M.Mašata, Iva Prášilová, Barbora Čechová, Anna Gažiová, Dominika Ryplová, Jiří Květoň, Michal Matoušek, Renáta Bellingerová, Václav Franc, Luboš Polívka, Petra Gasnárková, Daniel Srb, Teodor Král, Tomáš Rodr

Poezie

1. Miroslava Kubešová
2. František Zeman
3. Eva Koubová

Čestné uznání bez udání pořadí:

Vladimír Cetkovský, Lucie Juřenová, Kristýna Kodrlová, Marie Bradáčová, Marek Musil, Zdeněk Bělohoubek, Ilona Mullerová, Jiří Bell

Zvláštní cena

K.M.Hodáček, Luciana Klobušovská, Anna Kaczmarska, Barbora Klasová, Ivo Fencl, Petr Izák František Nejedlý, Richard Kliment, Saša Kirilov

Letošní soutěž dohromady obepsalo 138 autorů, soubor s texty měl 369 stran.

KATEGORIE PRÓZA

1.místo

Alexandra Bláhová

Jmenuju se Karel

Jmenuju se Karel a sem alkoholik. Chtěl bych vám vyprávět, proč jsem se dostal do týhle protialkoholický léčebny. Mý jméno vám asi nic moc neřekne. Klidně se s váma vsadím, že ste vo mně v životě neslyšeli. Ani bych se nedivil. Když ale řeknu, že jsem mravenec, někoho možná napadne, že o mravencích už slyšel. Že sou to takový ty prťavý věcičky vo šesti nožičkách a že se podle obydlí těch věciček určuje, jak tuhá bude zima. A když dodám, že mám mladšího bráchu Ferdinanda, nejspíš budete krčit nos, jako co má bejt, mladšího sourozence maj skoro všichni. Tak dobře, nebudu vás nudit, prostě sem starší brácha Ferdy Mravence. Pokud si nevzpomínáte, že by Ferda měl staršího bráchu, tak teď už to víte. Jo, je to tak. Ferda není jedináček. Celou dobu vám lhal. Ani ten frajerskej šátek kolem krku není kvůli jeho image, ale kvůli tomu, aby se někde nenachladil a nedostal rýmičku.

Voni všichni v mraveništi kolem něho pořád skákali, jako kdyby byl kdoví co. A kdo přitom vynalezl páku? Kdo postavil rozhlednu se střílnama? Kdo měl vždycky ustlanou postel? Já! Ale to nikoho nezajímalo. To bylo vždycky jenom: „ No dobře Karlíčku, jsi šikovný, že jsi objevil nový druh motýla, ale hele, Ferdík dneska udělal rozcvičku celému mraveništi, to je šikovný kluk, co? A tys na ní ani nebyl! A to si říkáš bratříček?! No fuj, že se nestydíš! Ferdík kvůli tomu proplakal celé dopoledne, chudáček jeden. Teď spí, takže až se vzbudí, hezky se mu půjdeš omluvit.“

Rozcvička! Jak já to slovo nenávidím! Vzbuzuje ve mně nepřekonatelný vodpor. Každý ráno ve čtyry třicet zazvonil budík a všichni obyvatelé mraveniště museli povinně nastoupit na rozcvičku. Tu dycky vedl (jak jinak) Ferdinand. No dobře, uznávám, rozcvičky sou jeho silnou stránkou. Jenže když každý ráno musíte běžet tři kolečka kolem mraveniště a udělat padesát dřepů, tak to těžko voceníte.

Nejvíc nesnáším slavnostní rozcvičku na začátek jara, 21. března. Kvůli ní sem taky skončil tady. Konala se každoročně a přihlíželi jí všichni sousedi. Loni tam byla i Ona. Beruška. Jak sem ji uviděl, hned sem se zamiloval. Stála na kopečku, vlasy jí zářily ve vycházejícím slunci a jedla cukrovou vatu. Zíral jsem na ni s vodevřenou hubou. Po rozcvičce sem šel za ní. Chtěl jsem pronést nákou strašně inteligentní větu, ale nenapadlo mě nic jinýho, než: „Ty jíš na rozcvičce cukrovou vatu. Co by tomu asi řekl Ferdík.“ Vidíte, jak jsem z něho zblbl? Dokonce, i když chci svým šarmem oslnit nějakou slečnu, připlete se mi ne-li do cesty, tak aspoň do věty! A to byl můj konec. Beruška se na mě podívala takovým zvláštním způsobem a hluboce se zamyslela. Potom se bez jedinýho slova odešla Ferdinanda zeptat, co říká na to, že při rozcvičce pojídá cukrovou vatu. Nevím, co jí vodpověděl, ale muselo to být něco, čím si ji naprosto získal. A to byla poslední kapka. Vod tý doby sem se nemoh na svýho bratra ani podívat. Celý dny sem smutnil nad tím, že mi přebral Berušku. Smutek sem zapíjel kvašeným koktejlem z mšičího mlíka (který u nás samozřejmě zavedl Ferda). A od něho už je to jenom kousek k ječmenici a prosici a vod nich zase jenom pár kroků sem, do ozdravnýho střediska „Na Abstáku“. A to je celej můj příběh. Pomalu se zotavuju a spřádám plány na pomstu. Taková potupa totiž nesmí zůstat nepotrestána. Ze všech plánů se mi nejvíc líbí tenhle: Převleču se za dřevokaznýho lítavýho brouka, vetřu se do jeho přízně a ve vhodný chvíli udeřím. A to bude konec Ferdy Mravence.

Jo, a budu si říkat Brouk Pytlík.

2.místo

Petr Bergl

Vlastně je to pořád stejný

Ta hospoda vypadala teď bez kouře úplně jinak. Nově musel každé, kdo sem vlez, típnout cigáro ještě před vchodem. Seděli jsme u stolu čtyři, jako každý úterý po utkání.

„Dneska sem byl kupovat garáž.“ Takhle stručně se Blond'ák vyjadřuje pořád.

„Tos na ni vzal z důchodu, nebo z těch nočních v pekárně? Říkals přece, žes všechno naházel do automatů.“

„No, byl sem se na ní podívat. Nevíš, za kolik se tak prodává garáž?“

„To je různý. Podle toho kde je a jak vypadá. Od sto do tří set tisíc. Ale k čemu tě bude garáž?“

„Až prodám zahradu. Tam je garáž. Tak abych měl kam dát auto. Chtějí za ní osmdesát pět. To je dobrá cena, ne? Tam za městem stojí prej tři sta družstevních garáží. To sem vůbec nevěděl.“

„Žena už to ví, že jí chceš po garsonce prodat i zahradu?“

„Vona nechce, ale já se jí ptát nebudu... To má za to, že řekla, abych chcípnul.“

„To vona se nebude ptát tebe, když je zahrada její.“

„Hmmm... Svině. Fakt, normálně řekla, abych chcípнул.“

„Stejně nechápu, k čemu by tě byla ta garáž.“

„No na to auto. Abych ho měl kam dát.“

„Vážně jsem nemohl pochopit, proč Blond'ák z jediných peněz, který bude možná mít, pokud je zas nenahází do beden, a za který si bude muset koupit garsonku, aby nemusel bydlet pod mostem, si chce koupit garáž. Ale nahlas jsem řekl jen: „A do tý garáže za skoro devadesát tisíc strčíš to svý shnilý auto, se kterým už jsi patnáct let nevyjel? Víš, jakou má to auto cenu?“

„Hmmm...musím mít přece garáž. Kam bych dal to auto?“

„No řekni mu něco, volovi,“ podíval jsem se na ředitele vedle mě. Ten ale dál nezúčastněně listoval v mobilu a řídil nemocnici pomocí esemesek přímo z hospody.

„Bloňdák, koukni se rači do zápisu, kdo dělal desátej bod, ať víme, kdo vobjednává kořalky.“ Prohlásil slavnostně Jony a napil se piva.

Sáhl jsem do batohu, vytáhl papír s hlavičkou *zápis o utkání ve stolním tenisu* a podal ho přes stůl Blond'ákovi. Firma, kde pracuje Jony už zase krachuje. Stává se to celkem pravidelně a pozná se to podle toho, že Jony pije víc, než jindy. Hlavně kořalky. Tentokrát se ale splet, protože myslel, že desátej bod dělal Blond'ák.

Hovor stálých hostů se mísil s komentářem fotbalovýho utkání a pravidelným cvakotem tří barevných koulí na kulečnickovém stole. Hospodský přinesl talíř s Argentinou, před Jonyho položil tácek s rummy a odešel sledovat televizi. Jony obřadně zvedl frťana, přit'uknul si s Blond'ákem a zkušeně zaklonil hlavu. Potom se zavrtěl na židli a přes brejličky se podíval zpytavě na ředitele. Ten právě odložil mobil a pustil se do jídla.

„Járo, potřeboval bych, aby se mně někdo podíval na ty hemeroidy... Jenže já todle prostě nepřekonám. A to není jako teď, jo, to sem měl prostě už za mlada, já sem na todle děsně choulostivej. Jasně, že se chci nechat vyšetřit, to jo, ale já prostě nebudu ukazovat zadek kdejakýmu felčarovi, rozumíš...“ Ředitel polknul sousto a přikývnul na znamení souhlasu. „Já jim ho ukážu, ale rovnou nějakýmu odborníkovi, jestli mně rozumíš... A ne sestřičce vod praktickýho.“

Ředitel zamyšleně nahnul kousky masa s kukuřicí na vidličku. Já si objednal klobásky s feferonkou a Jony se naklonil k Blond'ákovi.

„Tak co, Blond'áku, votočíš kořalky?“

„Nevotočím, proč bych je točil, já desátej bod nedělal.“

„To nevdá, to je takovej zvyk a slušnost. Votočit rundu, že jo?“

„Jenže já nic votáčej nechci a ani nebudu.“

„Já už sem to kdysi míval, pak to zase přešlo, jo, ale teď už je to k nevydržení,“ vrátil se Jony zpátky ke svému problému. „Nemůžu sedět, chodit, prostě nic. Jak když tam mám vlašský vořechy.“

„Dyť sedíš,“ povídá na to Bloňdák.

„Nesedím, to se vzpírrám na nohou a prrrdel mám ve vzduchu.“ Jony totiž ráčkuje jenom, když je rozrušenej.

„Koukal ses tam zrcátkem?“

„Zrcátkem? Copa sem nákej úchyl, Blond'áku?“

„Já jo, to bylo tak červený, to bys nevěřil...“

Ředitel použil ubrousek, odsunul talíř trochu stranou a zase se věnoval mobilu. „Přijdeš ke mně, dáme kafe a Jirka se tě na to podívá.“ Na chvilku zvednul oči, aniž by přestal vytřukávat zprávu. Jony se zvednul a odkráčel na záchod. Na židli zůstala nepatrná, ale viditelná červená skvrna. Využil jsem, že tu Jony není a povídám: „Járo, nemají teď co na práci, tak mu zavolej příští týden, ať už si to vyřeší. Jenom mně už tohle vykládá aspoň půl roku.“ Ředitel jen pokrčil rameny. „Vy už dete domů?“ povídá Jony, když se vrátil. „To já se eště zdržím.“ A přisednul si do rohu k holkám. Když jsme vyrovnávali účet, Blond'ák si nechal stovku rozměnit na desetikoruny. Potom jsme s ředitelem odcházeli a já si všimnul, že Blond'ák stojí u hracího automatu a Jony objednáva kořalky a vykládá holkám něco o hemeroidech.

3.místo

Jana Trhlíková

Lehký život štvance

Někdy si připadal jako štvanec. Většinou ho to ale bavilo. Vykukovaly na něj, mrkaly, jedna přes druhou, jak v obřím hypermarketu. Chutě se mísily. Mozek se neuměl rozhodnout... Tak kterou?

Rozkliknul první. Čtyřicítka. Zdála se mu stará. Po pravdě už taky nebyl nejmladší, ale připouštět si to nehodlal. Proč taky. Věk je jenom číslo. Nic víc. A Simon se cítil mladě. Žil lehce. Lehoučce.

Kliknul znovu. Naivka. Naducané, hlad'oučké tvářičky. Panenkovské oči orámované modrou tužkou, prázdné a bez výrazu, jak mrkací implantáty. Pasivní a hloupoučká. Bavila by ho jen chvíli. Typická holka na jednu noc.

Tak další. Holčina s vlasy v barvě pochcané slámy. Válenda s rozestlanými peřinami a za ní na zdi plakát z hororu Saw. Fakt děs. K tomu tričko s hlubokým výstřihem, proklatě hlubokým, snad aby na tu hrůzu kolem zapomněl. Jenže nezapomene. Nemá v něm totiž skoro nic. Znovu se na ni zadíval. Snadná kořist. Nechala by si všechno líbit. Všecičko. Jenže nic takového on nepotřebuje.

Řekl si, že už toho pro dnešek nechá, když mu do očí břinknul ten pohled, provokativní i odtažitý zároveň, pohled sebevědomé ženské, které na vás vůbec nezáleží. Je jí jedno, co řeknete nebo uděláte. Nejste pro ni nic. Malinké, scvrklé nic. Dráždila ho i přitahovala. Strašně. Zatoužil, aby věděla, že existuje. „Zkus, jestli na mě máš,“ říkal pohled na monitoru. Zneklidněně rozkliknul další fotku na jejím profilu.

Vypadala na ní tentokrát úplně jinak. Natažená na luxusní bílé pohovce, bosá chodidla lehce opřená o opěradlo. Hravá, uvolněná, rozverná. A na další fotce byla zase jiná. V odrbaných džínách, držela štěně. Pečovatelská a docela obyčejná.

Vždycky mu stačil jediný pohled, aby věděl, co jsou zač. Duše poznamenané životními křivdami, rozryté vráskami, naleptané celulitidou. To prostě neutajíte. Jenže teď neviděl nic. Unikala mu. Proměňovala se. Hladká, nestálá, améba. Měňavka. Tak jí bude říkat.

- - -

Vešel do bytu. Už na dálku cítil, jak je napružená. Zase něco neudělal, prošvihl nebo dokonce zvorál. Neměl chuť zjišťovat co. Stejně se to dozví. Za pár minut. Nejdéle za hodinu. Naservíruje mu to jako všechny před ní. Copak vážně nemůžou někdy mlčet?

„Ty si myslíš, že si můžeš dělat, co chceš, ale mě už to nebaví, jen trčet doma a uklízet.“ „Kde jsi vlastně byl?“ zeptala se Kristýna vztekle.

Stejná slova slyšel už nejmíň tisíckrát. Rachtaly v jeho hlavě, jak zadrhnutý kafemlýnek, nekonečná hloupá smyčka. Jak je to proboha může bavit?

Na začátku to bylo skvělé. Obdivovala ho, jako všechny. Zajímavý chlap, intelektuál, bohém. Lichotilo jim, že ho mají jen pro sebe. Snažily se ho zachránit. Nikdy nepochopil před čím vlastně, ale to mu nevadilo. Pečovaly o něj, vařily, uklízely, předháněly se, co všechno dokážou. A zvládly toho docela dost. Nechal je, ať se snaží. Ostatně si to zasloužil, usiloval o ně, dvořil se... a ty nervy, jestli ho neodmítnou. Naštěstí o něj pořád stály, skoro všechny. Nakonec ho začaly předělávat. A to byla konečná. Na světě jsou miliardy ženských, tak proč se přizpůsobovat jedné jediné? No proč?

„Copak nemůžeš aspoň hodit ponožky do špíny?“ zeptala se Kristýna vztekle.

Ponožky. Hloupé kliše. Ležely pod křeslem. Podezíral ji, že je tam nechala schválně, aby mu to mohla vyčítat. Ohnula se a sebrala je z koberce. Vůbec jí to neslušelo.

Věděl, že je to tady, čas, kdy ho to vždycky začalo unavovat, strašně, čas na výměnu, na náhradnici.

„Slíbil jsi, že půjdeme do kina...neozval ses a ani jsi mi nebral mobil,“ otočila se na něj Kristýna najednou úplně potichu, jakoby se v ní vybila baterka.

Tak. Konečně se to vyjasnilo. „Promiň, zdržel jsem se v práci,“ povzdechl si. Vlastně ji měl pořád svým způsobem rád. Jen už ho prostě moc nezajímala.

- -

Měňavka. Ta přezdívkou se na ni hodila. Měnila se každou vteřinu, jak lesklá kapka vody, nekonečný povrch odrážející všechno kolem. Dívala se tiše, poslouchala pozorně, přikyvovala s přivřenýma očima. Ale cítil to z ní. Číhala na chybu, vážila, hodnotila. Jen si to zatím nechávala pro sebe. Věděl, že se musí snažit, dát do toho všechno. Žádné plané žvásty. Nesmí dopustit, aby se mu vysmála.

- -

„Něco se děje?“ zeptala se Kristýna. Doufal, že to teď nebude muset řešit, ale bylo to pokaždé stejné. Jakoby je hnal nějaký masochismus. Vědí, že už o ně nestojíte, ale stejně to chtějí slyšet. Tahají to z vás, po kouskách, násilím. Útočí, dokud jim to neřeknete. A pak se rozberečí.

„Dobře, když na tom tak trváš. Už delší dobu mám pocit, že jsme každý úplně jinde. Ty chceš dítě, hnízdit... jenže já se na to fakt necítím. Chceš něco, co ti nemůžu dát,“ odmlčel se. „Marníš se mnou čas,“ dodal měkce, hezky, mile, jakoby jí vyznával lásku. Trošku ji to zmátlo.

„Udělal jsem pro nás všechno, jenže ty jsi skutečný vztah vlastně nikdy nechtěl,“ shrnula věcně, jakoby ji to pochopení nějakým způsobem uklidnilo.

„To není pravda, pokaždé jsem chtěl vztah. Vždycky jsem to bral vážně. I tebe.“

„Vždycky? Dvacetkrát? Třicetkrát? Copak neslyšíš, jak divně to zní? Čeho se vlastně tak strašně bojíš?“ zeptala se Kristýna.

„Ničeho. Ničeho se nebojím,“ odpověděl Simon nejistě a před očima mu naskočil obrázek holčičky malující prsem čáry po skle. Za sklem přistávala letadla. Stáli dost daleko, aby je nemohla slyšet. „Jsi pro ni jen zbytečná citová komplikace,“ zašeptala naléhavě jeho první žena. „Měl bys to pochopit... Manfred je skvělejší chlap a bude pro ni skvělejší otec,“ dodala a postavila se do fronty v gatce. Je to už 20 let. Tehdy to pochopil, úplně všechno, že jim tu moc už nikdy nesmí dát.

„Měl by sis příště najít ženskou, jako jsi ty...co si chce jen hrát a zabíjet samotu,“ znělo to zle.

„To nejde, holčičko. Žádná nebude jako já, vy jste od přírody jiné, lepší,“ usmál se sebejistě.

- - -

„Pojď ke mně,“ zašeptala svůdně na gauči a odhrnula kupu nevyžehleného oblečení stranou. „Tobě ten binec nevádí?“ zeptal se překvapeně.

„Ne. Vždyť já tady přece nebydlím a ani bydlet nechci, mě zajímají jiné věci,“ zašeptala vyzývavě. „To ty přece víš.“ Scházeli se často. Přicházela, odcházela, vždycky jen jako host. Nepochopitelná. Měňavka.

Poprvé se mu udělalo špatně v autobusu, nemohl popadnout dech, něco mu svíralo hrudník, ale pak to naštěstí přešlo. „Udělal se mi blbě,“ postěžoval si večer.

„Ty můj chudinko. Nebudeme se ale bavit o nemocech, že ne? Víš, že mě nemocní chlapi nebaví,“ svraštila obličej.

„Promiň, ale neměla bys o mě trochu pečovat?“

„Pečovat? Na to jsem měla manžela. Po patnácti letech mé skvělé péče byl v tak bezvadné kondici, že odešel za mladší a nechal mě samotnou s dítětem,“ usmála se měňavka s přehledem.

„Fakt? To jsi mi nikdy neřekla.“

„Proč taky? Naučila jsem se nevrzat v minulosti.... Doufám, že si nechceš hrát celý večer na maroda?“ zašeptala a vyhrnula mu košili.

- - -

Sanitku si zavolal sám. Přijela ve 23.15. Napojili ho na monitor. „Vypadal tak nadějně,“ povzdychl si doktor směrem k sestře a napsal do úmrtního listu čas 6.20.

- - -

Ťukla na profil. Fešák, zajímavý chlap, trochu ošuntělý, ale něco na něm je. Simon. Děti zatím neplánuji. Žiji sám. Stálo tam.

Ani ona ne. Zatím. Ale časem, kdo ví. Třeba si dá říct. Taky mu napíše.

Čestná uznání bez udání pořadí

Daniela Ryplová

Dřevákův svět

Vidím vše! Vše, co se děje na této poště. Víím, kdo je místní kapsář, kdo si sem chodí poklábosit s kamarádkou, i jaká pošťačka už tu podle vedoucího dlouho nebude. Že mě neznáte? Ale já znám Vás! Jste ten, co si tu pravidelně stěžuje na příliš častou donášku letáků. To je fronta, co? Dnes se rozdávají důchody, největší frmol teprve nastane. Ne! Počkejte! Nechodte pryč! Než se to tu trochu vylidní, něco Vám povím. Proč? Jelikož už jsem si strašně dlouho s nikým nepopovídal a protože Vy se přece nebudete trmácet tam a zase zpátky pro ni za nic.

Řeknu Vám, proč jste po dlouhé době první, s kým mluvím. Jednoho dne na mé staré pracoviště přijeli dělníci v montérkách, sundali mě, pracoviště zbourali a mne dali na tuto poštu, ať si zvykám na nový život. Byl jsem tu sám. Všude tma. Topení mělo výluku (nějakou delší, protože zatopilo až za 3 dny). Zkrátka, cítil

jsem se jako osamělý poutník na Sibiři. Najednou se ozvalo: „Ha! Další přistěhovalec! Kde ses tu vzal?“ Rozhlížel jsem se, kdo to mluví, ale v té tmě jsem si neviděl na vlastní drát. „Ty mě nevidíš! Tak počkej!“ pokračoval tajemný hlas. Ozvala se rána a na to se rozsvítilo. „Budiž světlo! Teď mi řekni, odkud jsi?“ A já uviděl stát na poslední přepážce malé, dřevěné, kulaté razítko na dopisy! „Dovezli mě sem z nedávno zrušené banky,“ odpověděl jsem. „Ahá!“ proneslo razítko vítězoslavně. „Takže žádný greenhorn, ale zkušený pracant! Tak to, kamaráde, budeme přáteli! Ani nevíš, jak jsem rád, že to není zase jeden z těch nových lajdáků!“

Tak jsem se seznámil s Dřevákem. Měl krušný život. Vyroběn byl ještě za první republiky, prožil skoro celé 20. století a všechny jeho šťastné i nešťastné chvíle. Za tu dobu se ovšem nápis, který dennodenně razil na tisíce obálek, nezměnil. Pořád tam stálo „DOPORUČENĚ“. Dříve tu prý bylo více takovýchto starších, ale zachovalých poštovních pomůcek. Postupem času se však začaly vyměňovat. Pryč šly dřevěné schránky a kuličková pera. Byly nahrazeny lesklými žlutými plechovkami a klávesnicí od počítače. Nově přichozí byli nerudní, závistiví a permanentně naštvaní. Neměli Dřeváka rádi. Pro jeho zkušenost a moudrost. Chtěl jim dobře poradit, jak se mají chovat v takové a takové situaci. Jenže oni na něj jen vyštěkli: „Co ty o tom víš, dědku? Doba pokročila!“ Po nějaké době jim Dřevák přestal radit. „Myslí si, že to zvládnou sami. Tak se ukažte!“ Panovala mezi nimi zarputilá nenávisť!

Do této situace jsem přišel já. A Dřevák už nebyl sám proti celému vybavení pošty. (Dřívější doba beze mne rozhodně nebyla záviděníhodná). Stal jsem se Dřevákovým jediným novým přítelem. Společně jsme bojovali. A dařilo se nám to. Díky mým schopnostem jsem věděl přesně, kdo, proč a za jakých okolností nepracuje tak, jak by měl. Osazenstvo pošty tušilo, že by nebylo moudré jít s Dřevákem do křížku, když teď má tak mocného spojence, který by mohl něco nenápadně vyzradit na vedení. Tak jsme vedli docela normální pracovní život.

Jenže jednoho dne se poštáčka za přepážkou tuze rozzlobila. Nemohla správně otisknout „DOPORUČENĚ“ na dopis. Asi se špatně vyspala nebo dlouho nebyla u očního lékaře, každopádně si nevšimla, že došel inkoust. Vše sváděla na Dřeváka, že prý patří do starého železa, není k ničemu. S velkou pompou ho došla vyhodit do kontejneru. Nemohl jsem mu pomoci, byl moc daleko. A ostatní by se k takovému činu v životě neodhodlali. Tak skončilo moje přátelství s dřevěným, kulatým razítkem z dob první republiky. Místo něj teď tiskne „DOPORUČENĚ“ na dopisy jakési nové, černé, moderní. Pořád u toho něco říká, nerozumím mu, jelikož mluví svou rodnou čínštinou, ale asi to nebudou pěkné věci. Jsem tu sám. Jediná věc na celé poště, která ví, co je život. Sice nezačal na počátku minulého století jako ten Dřevákův, ale také by se dal počítat mezi ty zajímavější. Ostatní věci si dál vedou svou, ale o Dřevákovi už nepadne ani zmínka. Vědí, že mám své prostředky.

Aáá, už se to tu uvolnilo! Víím, už musíte jít, tak si zase někdy přijďte popovídat s postarším kamerovým systémem! Nashledanou!

Barbora Čechová

Případ podivné vraždy

Kapitola 1.

„Nemůžu uvěřit, že chtějí, abychom vyřešili vraždu, vždyt' nám je sotva 15.“ Kyklop Kikin byl tak rozrušený, že málem zapomněl, kam to vlastně jdou. Barbora Čechová *Hrůšová* šla vedle něj a také se cítila poněkud zvláště. Kyklop Kikin měl pravdu, vážně o vraždách nic nevěděli, navíc zatím řešili jen případ typu ztracený medvídek nebo špinavá záclona. Přišli k hodně velkému, tmavě zelenému, a nejspíš pěkně starému domu. Měl nejspíš kolem 25 pokojů a vypadal přesně jako z hororu. Zazvonili. „Prosím?“ ozvalo se za dveřmi. „Dobrý tady Kry-“ začal Kyklop Kikin. „Kyklop Kikin a Barbora Čechová *Hrůšová*, prý nás čekáte,“ doplnila ho Barbora. „Samozřejmě, vstupte.“ Dveře se otevřely. „Proč mě musíš pokaždé takhle představovat?“ dodal Kyklop Kikin pobaveně. Ve dveřích stála žena. Měla hnědé vlasy a oči tak modré, že detektivové v životě nic tak modrého neviděli. Zpod dlouhých černých šatů jí byly vidět černé střevičky. Mohlo jí být kolem pětapadesáti. „Děkuji, že jste přijeli.“ Osušila si oči papírovým kapesníkem. „Víte, můj manžel nedávno odešel někam v noci a už se nevrátil.“ Paní dál brečela. „Počkejte, takže vy nevíte, jestli je mrtvý?“ Zkusila to Barbora Čechová *Hrůšová*. „Vím, že je mrtvý, protože mi někdo...“ Vytáhla z kabelky fotku. „Poslal toto.“ Podala jim fotku. Barbora a Kyklop Kikin si ji vzali. Na ni ležel v trávě muž s prasečím rypáčkem a kolem něj byla všude krev. Pod ním se skvěl nápis. „*Zasloužíš si to, ty zlá potvoro Grunwaldová. AA*“ Kyklop Kikin polkl. „Paní Granulová, můžu se zeptat, proč jste nezavolala policii?“ Barbora šťouchla do Kyklopa Kikina loktem. „Grunwaldová.“ Zašeptala. Paní Grunwaldová začala koktavě mluvit. „Já-já, nemohla jsem, oni by zjistili, že...“ Odmlčela se. „Co by zjistili?“ zeptala se opatrně Barbora. „To je jedno drahoušku, musíme zjistit, kdo mého manžela zabil. Barbora Čechová *Hrůšová* a Kyklop Kikin šli tedy hledat nějaká pojitka k vraždě.“

Kapitola 2.

„Myslím, že jsem něco našel!“ Kyklop Kikin se díval do země. Barbora přišla k němu. Na zemi ležel středně velký, krvavý střep. Kyklop Kikin se pro střep shýbl. „Nesahej na to, tupče, když na tom najdou naše otisky, můžou z toho obvinít nás,“ ječela Barbora. Na to však Kyklop Kikin pozdvihl obočí. Tak jen chodili kolem a přemýšleli, co s tím střepem udělají, když uslyšeli, jak se ve křoví něco hýbe. Kyklop Kikin po něm skočil jako hladová šelma a pištěl u toho, jako by někdo napadl jeho. „Mám tě, ty pacholku, nikoho tady už vraždit nebudeš!“ Kyklop Kikin řval, jakoby ho na nože brali. Pak se jen zachichotal a s křečovitým úsměvem opustil křoví. Barbora ho následovala. „Co se stalo, Kyklope?“ Kyklop Kikin se dál usmíval a ukázal prsty ke křoví, ve kterém ležel poloopilý, nahý bezdomovec. „Našel jsi něco na ten střep?“ Otevřela opět případ Barbora. „Ne, ale radši se k němu vrátíme, ať nám ho nikdo nevezme.“ Jenže když se vrátili, střep byl pryč. Někdo s ním utkal pryč od nich. Kyklop Kikin se ho snažil dohonit, ale ta tajemná bytost byla několikrát rychlejší a Kyklop Kikin ji za pár vteřin ztratil z dohledu. Pár minut si ještě Kyklop Kikin potichu strašně sprostě klel a obrátil se zády k Barboře. Bylo mu tak trapně, že nedohnal tu „věc,“ co před nimi tak rychle běžela. „Já myslím, že bysme měli hledat někde jinde.“ Kyklop Kikin šel tak deset metrů před Barborou. Ta ho následovala. Najednou se zase objevili před velkým domem paní Grunwaldové, vydechli a šli dovnitř. Paní Grunwaldová vevnitř hrála na piáno nějakou opravdu depresivní píseň. „Co se děje?“ zeptal se Kyklop Kikin. Paní Grunwaldová po nich trhla hlavou. „Ach, to jste jen vy.“ Popadla do ruky sklenici vody a oba dobře viděli, jak se jí klepou ruce. „Paní Grunwaldová, co se děje?“ Optala se vlídně Barbora. Paní Grunwaldová jí podala další papír. „*Těš se na odplatu, ty zlá potvoro. Tvoje zítřejší narozeniny, budou tvé poslední. AA*“ Tak to stálo na malém papíru. „Paní Grunwaldová, víte, kdo by vám to mohl psát?“ Přidal se Kyklop Kikin. „No já nevím, žádné nepřátele nemám, ani přátele, nemám nikoho, kdo by mi to mohl asi tak psát?“ Najednou přiletěl oknem další vzkaz, kdo ho však poslal, nebylo vidět. Paní Grunwaldová ho opatrně otevřela a nahlas začala číst. „*V osm hodin večer přijď do oblíbeného domu tvého manžela. Pokud nepřiđeš, zničím vše, na čem ti kdy záleželo, když přijdeš, zabiju jen tebe. AA*“ Paní Grunwaldová se rozplakala a šla k oknu. „Dneska večer do toho domu půjdu.“ Otočila se k nim: „A vy mě tam doprovodíte.“

V OSM HODIN VEČER

Kyklop Kikin a Barbora Čechová *Hrůšová* šli s paní Grunwaldovou k tomu domu. Byl to ještě větší a strašidelnější dům, než měla paní Grunwaldová. „Víte děti, jak jste se mě první den ptaly, proč to nechci

řít policii? Protože jsem se s manželem hádala a byla bych podezřelá," odpověděla paní Grunwaldová upřímně. Když došli všichni ke dveřím, tak se nadechli, a paní Grunwaldová otevřela dveře.

Kapitola 3.

„Překvapení!“ To bylo první, co slyšela Barbora Čechová *Hrůšová*, když vešla do dveří. Paní Grunwaldová a Kyklop Kikin stáli oba s otevřenými ústy. Najednou se k nim rozběhl muž s prasečím rypáčkem. S detektivy si podal ruku a manželku objal. „Alberte, já myslela, že jsi mrtvý.“ Paní Grunwaldová vypadala, že se rozbřečí. „Samozřejmě, že mrtvý nejsem, celé jsem to naplánoval, abych ti udělal tu nejlepší oslavu narozenin! Je tu celé město!“ Barbora s Kyklopem nemohli uvěřit vlastním uším. „Takže nikdo nezemřel?“ zkusila to Barbora. „Samozřejmě, že ne. Celé jsme to naplánovali tak, aby vy jste tady byli v osm a celé město v sedm. A potřebovali jsme, aby moje žena nevěděla, že tady něco chystáme. A vy jste nám museli pomoci.“ Paní Grunwaldová zapomněla, že má narozeniny. „Ale psal jsi, že jsou to mé poslední narozeniny.“ Paní Grunwaldová byla úplně vystrašená. „No jistě, poslední oslava, která se slaví tady. Teďka budem pořád slavit jen na Hawaji.“ Vyhrkl pan Grunwald. „Všechno nejlepší, miláčku!“ zapištel. „Všechno nejlepší!“ přidali se i ostatní. Barbora se rozhlédla, byl tam ten nahý bezdomovec, který vlastně ani není bezdomovec, policisté, sousedi, úplně celé město. Takže pravda je taková, že paní Grunwaldovou má každý rád.
THE END

Tomáš Rodr

Pakárna v pekárně

Druhý pokus o státnici z lingvistiky opět nedopadne. Ovšem nejenže tu kvůli ní tvrdnu (naprd) až do pátku, ale ještě nestihnu na koleji ani do večera uklidit, a tak musí odjezd počkat na sobotu. No, když už tu mám prohnít další den, což ho aspoň strávit aktivně? Na koleji stejně v sobotu bude pět a půl člověka, pročez družít se nebude možnost...

Tož volám do agentury a sjednávám si na sobotu brigádu v pekárně v supermarketu Albert kdesi v Husovicích. Potřebují narychlo výpomoc v cukrářském oddělení, ještě že jsem brnknu.

Dojedu načas a dozvídám se, kam mam zaplout – málem mě švihne. Mám asistovat téhle božské tmavovlasé krásce... no tož to vypadá, že si to tady přece jen užiju.

Nejen krásná, ale i milá, no prostě kombinace přímo smrtelná. A moc se tady, jak to tak vypadá, ani nenadřu. Ještě si tady po té vojně na státnicích paradoxně před odjezdem odpočinu.

Celá sranda spočívala v doplňování cukrářského a pekařského zboží, takže nějak extra šikovná být nemusíte. To ovšem mamince do telefonu neřeknu a bavím se tím, jak se zděsí, když se dozví, kde se momentálně nacházím.

„V pekárně? Co tam proboha děláš? Tam pracujou *zručný lidi*...!“

„No šak,“ zakřením se sebeironicky. „A to já snad nejsem...?“

„Nejdřív půjdu na oběd já,“ vymýšlí kráska plán, když dopoledne uteče jako voda. „Za půl hodinky jsem zpátky a pak půjdeš ty. Můžeme se takhle domluvit?“

Ach ano, cukrátko. Tedy pardon – cukrářko.

To ovšem ještě netuším, co mě čeká za estrádu. Vmžiku se měním z řadového doplňovače ve vrchního cukráře. Ještě že nebrigadýřím někde v centru – vidět mě někdo známej, asi by se počural.

Na druhé straně pultu než obvykle člověk okamžitě pozná hlavní nevýhodu supermarketů. Zatímco do cukrárny jako takové se chodí cíleně, když vás honí mlsná, v supermarketu jde člověk vlastně *náhodou* okolo té naprosto záměrně centrálně umístěné integrované pekárny-cukrárny, aby ji jó nemoh minout, a *v tu ránu* si řekne – jé, hele, zákusky, já chci taky. Kór po ránu, kdy je vůně čerstvosti spolehlivě praštila mezi oči, i kdyby si pultu nakrásně nevšimli... i po poledni se najdou její zbytky, které bohužel na čichové buňky kolemsetroušících účinkují spolehlivě. Takže člověk trne, už když proudí davy lidí okolo a zahlíží. Ne, ani sem nekoukejte, já tu nejsem, to není cukrárna, to se vám jenom zdá, to je benzínka...! jímá mě hrůza, ba jo, cožpak o to, klidně si něco kupte, ale hlavně to nechtějte zabalit s sebou.

Což v drtivé většině samozřejmě chtějí. Vy jste tu nový, že? Místní si změny všimli okamžitě. Ale kdepák, já tu našťestí jenom (brigád)ničím. Jinak tu nejsem naprosto ničím. Chraň Bůh. Obzvláště ženám samozřejmě cukaly koutky, když mě viděly, jak se je snažím balit. (Ty zákusky. Ale i v tom druhém smyslu jsem úplně stejnej amatér...). Ale nakonec vždycky s chichotáním poděkují, odplují a mně padá kámen ze srdce...

Vždyť je to jednoduchý. Z týchle věty mě vždycky mohli odvízt. Zhruba do pěti šesti zákusků bude stačit malá krabička, od pěti do deseti střední, od deseti až dvanácti nahoru velká... pak už je *jenom zabalit*.

No právě... *jenom*.

To se vezme takhle, takhle a takhle, udělá se muchly muchly, takhle, a je to.

Jenže tu ústřední část, ono záhadné *muchly muchly*, provedla tak bleskově a profesionálně, že jsem z techniky nepostřehl naprosto nic.

Prostě náhle se tu *zjevil* dokonale zabalený zákusek. Záhadnější než biblické Zjevení alias Apokalypsa.

A když už mluvíme o Apokalypse... radši jsem si ji neměl brát do huby.

Vteřinu co vteřinu úpěnlivě koukám na hodinky, kdy už se mi vrátí z oběda má krásná spasitelka. To nejhorší mělo ovšem teprve přijít.

Vážně nebudu moc přehánět, budu-li tvrdit, že se za tu půlhodinu mého záskoku vystřídalo v cukrárně jako naschvál snad víc zákazníků než za celý den dohromady. To všechno by ještě šlo, člověk si mohl pro útěchu říci, aspoň jsem tu za ty prachy co platnej.

Dokud nepřišla *tahle můra*.

Že já mluvil o té Apokalypse.

Její kyselý důchodcovský pohled krouží dlouho, předlouho, podezřívavě po nabídce. Tak dlouho, že člověk začal i jásat, že jí nebude nic dost dobrý a že odtáhne.

To jsem se ovšem splet. Soudná vteřina přišla a ona ukáže svým kostnatým, třaslavým pařátem na jeden ze zákusků. *Tenhle* mi zabalte. Jo a taky *tenhle*.... jo a *tenhle* chci taky.

Už dost, babo, už dost...!

„Kolik jich zhruba celkem bude?“ přám se rutinně, ať vím, jakou krabici na to. Jenže opět ouha.

„Copak já vim?“ štěkne baba. A dál zabodává prst do plexiskla. „Ještě tady *tenhle*... a *tadyhlencten*.... a *támhlencten*.“ No jó, já to stejně věděl. Už chystám velkou krabici a velkej papír.

Což je samozřejmě nejhorší varianta. Nad velkým papírem, nad nímž obyčejně coby malíř jásáte, jak se na něj rozmáchnete, jako amatérský cukrář zoufáte. Jakže to bylo? Přehne se to takhle..., takhle..., nebo snad takhle...?

Pichlavé pohledy zákazníků se ze stařeny přesunou na mě. No bodejt', paninka se nám s přáním ráčila konečně vyblejt, tak teď je řada na tobě, dělej, makej, já chci taky.

Ále co. Víte co, prostě to nějak zmuchlám, zamuchlám, podmuchlám, zalepim. Hlavně nezdržovat.

Stařena však mé pokusy o šulení okamžitě zblejskne. „No co to má být, toto? Já to chci mít zabaleny pořádně...!“

Začínám se těšit..., až to tady *zabalím*.

Už už mám na jazyku cosi stejně jedovatého, typu, tak to máš ale, babo, smůlu. Zákazníci za ní naštěstí vezmou výjev před sebou jako dobré kino a už se nenechají stresovat časem. Nejspíš jim došlo, že tohle holt fojr nebude...

Po několika mých marných pokusech o nějakou „lepší“ předělávku přichází spása. Konečně z oběda...

„Jé, co to je za šmodrchanec?“ zahihňá se. Vezme záležitost do svých něžných rukou, udělá záhadné *muchly muchly*, babizna po krásném balíčku chňapne a s frňáním nakvašeně odchází.

„Ta byla jediná?“ ptá se... myslí jako za polední přestávku.

„Ne. Bylo jich tady aspoň deset. Víc jak za celý den dohromady...“

„... no to si děláš srandu...“

Teď už zbytek šichty uteče. A pak... už na to *peču*.

Vypadnu jak cukrář.

Iva Prášilová

Výprava do minulosti

Byl to vlastně docela normální den. Bylo hezky. Pár mráčků se sice na nebi objevilo, ale to mi nemohlo zkazit náladu. Horší bylo, že nás ve škole čekal důležitý test. Ano přesně tak. Nikdo ve třídě nic netušil, a abych řekla pravdu, ani já ne. A navíc z biologie.

Paní učitelka rozdala papíry se zadáním, zadávala se na třídu a dodala: „Doufám, že žádné zabavování testu nebude nutné.“ Tak jsem vzala test a podepsala se. Jé, já se ještě nepředstavila! Jsem Charlotte, ale všichni mi říkají Charlie. Ale to jsme odbočili od příběhu. Průběh testu nebyl nijak zvláštní. Vlastně byli všichni potichu jako vždy, když je ve třídě paní učitelka Horáciová! Bohužel, je to jediná učitelka, u které to naše třída dodržuje. Ach jo! Proč já musím být tak jiná! Zatímco holky z naší třídy běhají po nákupech, já sedím venku na zahradě a čtu. Ve třídě jsou děti hodně hlučné, ale já jsem zticha. Proto mě asi mají všichni učitelé rádi. Všichni, až na paní Horáciovou, která nemá ráda snad nikoho. Po čtyřiceti pěti minutách biologie skončila.

Pořád si asi říkáte, proč je tenhle příběh tak nudný? No jen si počkejte a uvidíte.

O přestávce jsem si četla. Vzhledem k tomu, jaká jsem, tolik přátel nemám. Vlastně jen jednu kamarádku. Ale není to tak špatné. Marie je moc zajímavý člověk. Výborně se učí a navíc má kreslířský talent. Po škole

jsem šla domů. Před týdnem jsme se přestěhovali a já si nemůžu zvyknout. Ale jedna věc je na tom dobrá. Můžu prozkoumávat starý dům. Ano, je zrekonstruovaný a vypadá jinak než původně, ale zůstaly tam nějaké věci po starých majitelích. Jejda! Ten úvod je hrozně dlouhý! Tak rychle k tomu prozkoumávání. Našla jsem staré hodiny, velkou polici a hezký náhrdelník s hvězdičkou uprostřed. Jak jsem tak procházela police s knihami, můj prst se zastavil na jedné se zlatým nápisem Kniha nekniha. „Divný název,“ řekla jsem si. Vzala jsem ji a spěchala k Marii. Miluje knihy stejně jako já, takže když jsem jí knihu neknihu ukázala, neodolaly jsme a musely si jí alespoň kousek přečíst.

Tak jsem začala číst: „Věřte, nebo nevěřte. Tahle kniha není obyčejná. Skrývají se zde tajemství, o nichž se vám ani nesnilo. Ale bude!“

U této věty jsem se zastavila. Jak to asi ten spisovatel myslel? Mlčky jsem se podívala na Marii, ta jen kývla hlavou, abych četla dál.

„Tento dobrodružný příběh si zažijete. Nuže tedy, začínáme! Nebylo tomu ani tak dávno, co na hradu Fiasco žili dobří lidé. Královna a král měli jednoho syna.“

Nemohla jsem číst dál. Kolem mě se objevila mlha. A to bylo před tím tak hezky. Marie na mě volala, ale já ji neslyšela. Jen jsem tam tak seděla a... Už ne?

Ne, už jsem seděla někde jinde. Bylo to na nějakém starém hradě. „Kde to jsem??“ říkala jsem si. Předemnou se opět objevila mlha. V duchu jsem si říkala, že jdu zpátky za kamarádkou, ale... Místo toho teď stála Marie vedle mě se strachem ve tváři. Objaly jsme se a ona se hned začala také ptát: „Kde jsme se to ocitly?“ Ne, nevěděla jsem ani jednu odpověď na TY položené otázky. Měly jsme ohromný strach, ale zvědavost nás táhla dál. Po chvíli Marii napadlo: „Počkej! Není to náhodou ten hrad z té knížky?“ V knize bylo, že hrad byl béžový až žlutý, věže měl jako z baroka a vchodové dveře byly kovové, a přesto krásné. Přesně to odpovídalo. Tak jsme cestou začaly znovu číst: „Kdo tuto knihu čte, ať slyší, že se sem dostal právě proto, aby tuto zem zachránil. Potřebuji tvoji/vaši pomoc!“

Odložila jsem knihu. Tak to už bylo opravdu příliš! Jak může spisovatel vědět, že se ocitneme zrovna v jeho zemi a že musíme zachránit nějakou zemi! Vždyť jsme děti ze základní školy (Dobře. Je nám 14, ale pořád jsme ještě děti.) A tohle po nás nemůže chtít!!! Krajina se začala měnit. Slunce zalezlo za mraky a začalo pršet. Bylo ticho. Jen děšť a my. „Dobrá tedy. Nevím, proč zrovna my musíme mít takovou zodpovědnost za jednu velkou zemi, ale když už jsme tady...“ řekla sebevědomě Marie. Tak tohle jsem od ní vážně nečekala. V klidu si žijeme v realitě, chodíme do školy, a najednou BUM!!! A jsme tady, a musíme něco řešit. Proč???

Pořádně jsem nekoukala na cestu, a proto nebylo divu, že jsem spadla do velké kaluže bláta. A někdo mi podal pomocnou ruku. Ale Marie to nebyla!!! Předemnou stál král (poznala jsem to, protože měl korunu). No nic, museli jsme se představit. Zvedl mě z bláta a já jsem začala: „Dobrý den. Jmenuji se Charlotte, ale všichni mi říkají Charlie. Tohle je moje nejlepší přítelkyně Marie a my jsme...“

Nedomluvila jsem, protože mě přerušil a představil se. „Dobrý den. Já jsem král Marion a tohle je královna Hermiona.“

Dech se mi zatajil. To přece nemůže být pravda. Královna Hermiona byla až příliš podobná paní Horáciové - naší učitelce biologie!!!

Stejně vlasy, oči, postava. Ano i ta drobná piha na bradě. To musí být ona!!! Královna Hermiona se však tvářila, že nás vidí poprvé v životě.

Najednou se objevil jezdec na koni. Byl to asi patnáctiletý chlapec, který se nám představil jako následník trůnu princ Albert. Byl velice pohledný. S Marií jsme na sebe mrkly.

Dozvěděly jsme se, že mnoho lidí v tomto království je velmi nemocných, dokonce umírají na jakousi podivnou nemoc, spojenou s bolestí v krku a vysokými horečkami. Vzpomněla jsem si, jak jsem nedávno doma ležela s angínou a přemýšlela jsem, co mi pomohlo. Marii to trklo: „Jasně, antibiotika!“

Ten malý prášek užívaný v pravidelných intervalech dokázal zázraky. „Toto království by nutně potřebovalo antibiotika!“ řekli jsme královskému alchymistovi, který už zkoušel všelijaké lektvary, ale nic nezabíralo. Ještě štěstí, že jsme se to učili minulý týden. Vybavila se mi stránka v biologii, kde bylo popsáno, jak Alexander Fleming vyrobil 1. penicilin z plísně. Alchymista pracoval trpělivě několik nocí. A i když se mu to zdálo jako holý nesmysl, antibiotika byla na světě!

Království bylo zachráněno. Podívala jsem se znova do knížky. Byla otevřena na poslední straně a v závěru bylo napsáno: „Dvě mladé dívky zachránily království svou moudrostí.“ Kniha byla u konce. Opět se objevila tajuplná mlha, která zahalila vše kolem.

Vrátily jsme se zpět do domu Marie. Nemohly jsme uvěřit, co se právě událo. Vzájemně jsme se ujišťovaly, že to nebyl jenom sen. Vzpomínky byly jako živé. V tu chvíli jsem se polekala, že už dávno musím být doma! Ale hodiny ukazovaly stejný čas, jako když jsme začaly číst Knihu neknihu!

Vše se vrátilo do starých kolejí. Ale našemu vyprávění nikdo neuvěřil. Druhý den jsme opět měli biologii. Paní učitelka Horáciová se však chovala nezvykle mile. A dokonce se na nás usmívala! To bylo velmi divné vzhledem k tomu, že jsme ji ještě nikdy neviděly smát se!

O přestávce jsme se paní učitelky nenápadně s Marií zeptaly, zda má něco společného s historií hradu Fiasco. Ale odpovědi jsme se nedočkaly. Každopádně se od našeho dobrodružství velmi změnila. Byla šťastnější a veselejší.

Po pololetních prázdninách nám bylo oznámeno, že do naší třídy přestoupí žák z jiné školy. Byl to syn naší učitelky biologie. Když vešel do třídy, obě jsme s Marií ztuhly. To není možné! Ale je - je to on! Před námi stál novodobý princ Albert!!!

Na sobě měl džíny a triko s vtipným potiskem. Také účes byl podle poslední módy, ale i tak jsme ho bezpečně poznaly. Ani on nám bohužel nepotvrdil, že má cokoliv společného s hradem Fiasco. V dějepise byl však až podezřele zdatný! S Marií jsme věděly své. Z nás tří se nakonec stali nerozluční přátelé!!!
KONEC

Teodor Kravál

Sedmnáct minut k dobru

Jmenuju se Dallas. Jako ten pitomej seriál. A něco vám hned na začátku musím říct. Jsem postava z povídky. V té povídce ale moje jméno nezazní. Proto jsem vám ho asi taky řekl jako úplně první věc. Jsem číšník. Teda, v tom příběhu jsem číšník. Teď vás asi napadlo, proč by o mně někdo chtěl psát. O číšníku Dallasovi... A taky nechtěl. Ten příběh není o mně. Je to totiž strašná sladárna o tom, jak nějaký oškliváček užene krásnou slečnu Bellasignu, protože, ačkoli má dvě brady, má dobrý srdce. A celá ta tragédie tkví právě v tom, že na těch několika stránkách mají všichni tak nějak dobrý srdce. A to hlavně já. Já totiž nezištně pomáhám oškliváčkovi v nejdůležitější scéně, která se odehrává nějak takhle:

Bellasigna přijde do de Allende (tak se jmenuje podnik, kde pracuju – teda ne doopravdy), sedá si, jak jinak, k nejromantičtějšímu stolu pro dva v sále před francouzské okna, skrz který má překrásnej výhled na bůhvíco, přejetím dlaní se pokusí srovnat perfektně natažené ubrus a než se stačí svýma kouzelně nádhernýma očima rozhlídnout kolem, aby mohla docenit skvostné žluto-oranžové tapety s motivy velbloudů, přistupuji já (číšník).

„Vítám vás v de Allende. Budete si přát něco k pití?“

Bella se na mě rozkošně usměje, pozvedne nepatrně pravou ruku směrem ke mně a skoro až zašeptá:

„Děkuji, ještě na někoho čekám.“

Posouváme se dále v čase a uvnitř restaurantu moje kolegyně právě umravňuje pánskou společnost na šestce, protože jejich křik a především bouřlivý smích obtěžuje ostatní hosty. Bellasigna je nevnímá, avšak sedí již ne tolik líbezná před skoroprázdnou sklenicí červeného vína a směrem ke dveřím se ohlíží jen v několikasekundových intervalech.

A teď to přijde!

Přistupuji ke stolu připraven ji utěšit a poskytnout svůj ráno vyžehlený modrý kapesník (o tom se však text nezmiňuje).

„Nějaké přání?“

„Asi ne, děkuji,“ odvětí smutně po chvilce zamyšlení.

Číšník odchází (dělám, že odcházím).

„Snad jen...“

Číšník se vrací (nemám to daleko).

„... víte, kolik je hodin?“

„Ano, jistě,“ pohlédnu na své zápěstí, „je právě osmnáct hodin, čtyřicet čtyři minut.“

„Vážně? Tak vás poprosím ještě merlot. Děkuji.“

Vidíte?

Vidíte?!

Aha! Pardon. Nevidíte.

Ono totiž vůbec není osmnáct čtyřicet čtyři. Ale je devatenáct nula jedna a Bella tu na něj čeká už hodinu a pět minut. Vím to přesně, protože ve chvíli, kdy vkročila do restaurace, jsem se rychle podíval na hodinky a pohrával si s myšlenkou, jak našim dětem za pár let povím přesný datum a čas, kdy jsem jejich matku poprvé spatřil, což je zcela jistě ohromí.

Chápete?

To všechno autor. To on mě donutil lhát!

A proč?

No, to už vám zřejmě došlo, že ano... Jen co si Bella sotva cucne ze své druhé sklenice, amant dorazí i s kyticí nějakých smradlavejch kytek. A co dělám já? Nesu jim vázu a jídelní lístek. A dělám to pokaždé, když ten škvár někdo čte! A proto tu taky teď tak supim.

Vždy, když k ní poprvé přicházím, bych jí nejraději řekl, že je ta nejkrásnější žena, co jsem kdy viděl a že ji učiním tou nešťastnější na světě, pokud se mnou odejde, což by na ní mělo v tomhle braku bez problémů zabrat. A jak se pak blížím k jejímu stolu a cítím vůni jejího parfémovaného laku na vlasy, jsem jako omámený a na jazyku převaluji slova svého vyznání. A už u ní stojím...

„Vítám vás v de Allende. Budete si přát něco k pití?“

Ne!

Ne!

Ne!

Já... já nechci!

Já sakra nechci!

Prostě to nejde. Já nikdy nemůžu říct víc.

Ale to všechno autor!

Tak mě napadá... Možná by tu byla možnost... Ale ano... ano... Co kdybych já... Co kdybych neřekl vůbec nic? Prostě k ní přijdu a nic. Zkusím mlčet. A budu mlčet, dokud to půjde a dokud autorovi nedojde, že mám na srdci něco jiného, než ten blábol, co si vymyslel. A až to pochopí, tak moji postavu přepíše a já získám Bellu napořád. Ano!

Bellasigna vkročí do de Allende, sedá si k tomu romantickému stolu u oken, a já už k ní spěchám a přehrávám si svůj pečlivě připravený plán. Nesmím nic říct. Nesmím nic říct. Nesmím vůbec nic říct. A jak jdu po hnědém prošlapaném koberci po cestičce mezi stoly, osvětlené žlutým, teplým světlem lamp, na maličkou chvíli jsem jakoby ztratil nit. Ale hlavně nesmím nic říct.

A už u ní stojím.

A jsem v klidu.

Nic neříkám.

Polkl jsem.

Jenže nikdo nic neříká. Já to asi opravdu dokázal. Zastavil jsem děj!

„Vítám vás v de Allende...“

Sakra! Uklouzlo mi to!

„...Mé jméno je...“

No, to snad ne! Ono to vyšlo! Dallas! Jsem Dallas a miluju tě! Ty mě ještě neznáš, ale já tebe už dlouho! A dokážu... můžu tě učinit nejšťastnější ženou na světě!

„...Maggie. Budete si přát něco k pití?“

Co?

Cože?

Počkejte...

Po-počkejte. Slyšeli jste to taky?

Tak moment! Někdo mě chce...

Anna Gažiová**Architekt dveřní tabulky****KLEPATI DOVOLENO**

pouze od 13:15 do 14:45. Klepání v jinou dobu se trestá dle zákona džungle, jež je nelítostná a krutá k těm, jež klepou na dveře od 14:46 do 13:14 dalšího dne, kdy slunce svítí a hory se svěže zelenají pod kopyty pasoucího se skotu, kterému též není dovoleno klepati na dveře kopytem, neboť by je mohli prorazit, a to i v čase, kdy je klepání dovoleno, a tj. od 13:15 do 14:45, kdy se dveře neprodyšně zavírají tak, aby dovnitř neproklouzla ani myš a tím méně kočka v tlamě ji nesoucí, jednak proto, že je to nespravedlivé vůči té myši, druhak proto, že se dveře neprodyšně zavírají a klepati není dovoleno, a to ani kočičím drápkem, natož pak nespravedlivě ulovenou myší, jež je nesená v tlamě, což by stejně nemělo žádný účinek, jednak proto, že klepání myši není slyšet, druhak proto, že jsou dveře neprodyšně uzavřeny, což je nepopiratelný fakt, na který kočka musí brát ohled, ale který se netýká myši v tlamě nesené, neboť byla zakousnuta, a tedy již nemůže klepati, a to ani v čase, kdy je klepání dovoleno, tedy od 13:15 do 14:45, v kterémžto čase by stejně klepati nemohla, a tak se jí to netýká, to se ovšem nedá říci o kočce, která je stále mocna klepání, a tudíž se to na ni vztahuje, a výjimka se neuděluje ani v případě, že klepe myši, která tohoto již mocna není, a to ani od 13:15 do 14:45, jak je výše zmíněno.

Podepsáno nečitelně

Michal Matoušek**Posedlost**

Do domova důchodců právě nastěhovali devadesátiletou paní Jarmilu. Žádného takového člověka dosud v domově neměli a žasli nad tím nejen zaměstnanci domova, ale i samotní senioři. Proč vlastně?

Nedávno se z Jarmily stala vdova - manželovi selhalo srdce. Žili spolu neuvěřitelných padesát devět let, ale děti neměli. Vzdálenější rodina se k ní nehlásila, a tak si *sama* zavolala do domova důchodců a zařídila si tam místo. Nad drobnou stařenkou, jež chodila s holí i po schodech, žaslo spoustu lidí, neboť všem vyrážela dech svou vitálností a skvělou psychickou kondicí.

Bydlela ve dvoulůžkovém pokoji, kde už druhý měsíc pobývala o pět let mladší seniorka Božena. Obě si padly do oka a spokojeně spolu žily. Trvalo to však jenom měsíc, neboť Božena zemřela na zástavu srdce. Za měsíc měla Jarmila další spolubydlící Vladěnu. Ta zemřela do třech týdnů.

Uběhly tři roky od prvního dne pobytu v domově důchodců a Jarmile zemřela již čtyřicátá sedmá spolubydlící. Mezi obyvatele domova se říkalo, že Jarmilin pokoj je prokletý. Někteří proklínali postel, na níž lidé umírali. Jarmila za ty tři roky nabrala ještě více sil a energie, že dokonce nechávala hůl stranou a procházela se po domově i po zahradě sama bez pomoci. Četla všechno, co se dalo, a nejraději sledovala televizi. Často slýchávala komplimenty na její zdravou pleť, jež vypadala možná ještě lépe než před pár

lety. Málokdo by tipoval Jarmile devadesát tři let. Na všechny kolem se zářivě usmívala a nebylo dne, kdyby neměla dobrou náladu, tedy kromě dnů, kdy za svítání objevovala v sousední posteli mrtvé kamarádky. Svou milou a energetickou povahou byla všemi oblíbená.

Když uběhl celý měsíc a Jarmila byla stále sama na pokoji, zeptala se sestry, zda jí brzo někoho přivedou, poněvadž se cítila osamocně. Sestra Klára se téhle otázky bála, protože měla Jarmilu velice ráda - často si s ní povídala nebo hrála karty.

„Paní Jarmilko, ještě nikoho nemáme, abychom vám ho nastěhovali,“ sdělila Klára a rychle uhnula pohledem z těch smutných stařeckých očí. Lhala totiž, protože nechtěla říct pravdu, jež zněla tak, že ředitel nechtěl dál stěhovat lidi do onoho pokoje, neboť byl silně pověřivý a z toho pokoje měl opravdu podivný pocit. Několikrát byl za paní Jarmilou, aby ji pozdravil a sblížil se s ní, a i jemu se stařenka zamlouvala a pokaždé mu zvedla náladu. Bylo zvláštní, že prokletí na ní nepůsobilo, ale možná, že kvůli své kondici a zlaté povaze dokázala vzdorovat.

Uběhl druhý měsíc a Klára si povšimla, že se Jarmila ztrácí před očima, avšak přívětivá byla stále. Ve tváři se jí objevily výraznější vrásky, vlasy jí zbledly a její energie, jako by vyprchávala. Kláře ji bylo hrozně líto, a když musela znovu a znovu lhát, že nikoho nemají, neodolala jejímu sklíčenému výrazu a prosila ředitele, aby paní Jarmile přidělil spolubydlící. Nesouhlasil. Každý den za ním chodila a domlouvala mu. Až po dvou týdnech se rozhodl, že k paní Jarmile někoho nastěhuje, ale vymění postel. Sám se za ní vydal, aby jí řekl novinku, že opět nebude na pokoji sama. Hned ve dveřích se ale zarazil, když místo energetické paní uviděl schlplou stařenku, jež se tolik neusmívala jako dřív. Její tvář po vyslechnutí dobré zprávy se však rozzářila a srdečně děkovala panu řediteli. Pokukoval mezitím po pokoji a stále z něj měl neblahý pocit.

A tak se stalo a Jarmila znovu nebydlela sama. Trvalo to však pouhých pět týdnů. Její spolubydlící Eva zemřela na zástavu srdce.

Celý domov duchodců byl poznamenaný, zmatený a vystrašený. Ředitel neváhal a Jarmilu, které se vrátila nejen barva v obličeji, ale i elán, jenž u ní každý obdivoval, přestěhoval do čtyřlůžkového pokoje. Zavolal kněze, aby přišel pokropit svěcenou vodou pokoj, protože už nepochyboval o tom, že místnost je prokleta ďáblem.

Sestra Klára vysvětlila Jarmile celou skutečnost, jež trápila všechny kolem. Jarmila chápala a přitakávala, že i ji to děsilo. Od doby, co se Jarmila přistěhovala za Boženou, stoupla úmrtnost v domově o devadesát procent. Většina seniorů se obávala, že právě Božena byla prokleta a v pokoji zanechala zlého ducha.

Po čtyřech měsících, kdy Jarmila bydlela ve čtyřlůžkovém pokoji, byl její starý pokoj uzamčen a úmrtnost v domově neuvěřitelně klesla. Tento fakt i tajemné události v domově se dostaly do novin. Ředitel v rozhovoru s novinářem, uvedl, že po zamčení pokoje a očištění knězem v domově nezemřel jediný starý člověk.

Během oněch čtyř měsíců se Jarmile vážně zhoršil zdravotní stav a její vyzáblé tělo ztrácelo poslední kapky energie. Klára ji nosila knihy, časopisy, ale Jarmile se číst vůbec nechtělo. Začínala být poprvé za její pobyt v domově protivná a dokonce ztrácela paměť. Sestru její přeměna trápila, ale proti stáří nelze nic dělat, říkala si.

Za další měsíc se Jarmile objevovaly senilní příznaky. Sestra s ní měla plné ruce práce a ubíjelo ji, jak Jarmila vypadá. Stále byli v pokoji čtyři senioři. Tři ženy a jeden muž.

O týden později onen muž zemřel. Za další dva týdny zemřela jedna žena. Další týden našli ráno mrtvou druhou ženu. Všem vypovědělo srdce službu. V pokoji zůstala Jarmila sama a Klára nevěřila svým očím a uším. Jarmila opět zářila, nabrala zpátky ztracená kila, její vlasy jako by zešedly a na tváři měla o několik vrásek méně. Klára nad tím však dlouho nepřemýšlela a byla nesmírně šťastná, že je Jarmila zase taková, jakou ji všichni měli rádi.

Smrti, jež postihly tenhle pokoj, mírně rozladili pana ředitele, ale nějaké razantní kroky neprovedl a nezabýval se tím.

Jarmila poprosila sestru, aby za ní po pracovní době zašla na šálek čaje a na hru karet. Sestra souhlasila a těšila se na společně strávený večer.

Po pracovní době tedy sestra dorazila i se sušenkami, jež Jarmila milovala, dala vařit vodu na čaj a mezitím si povídali.

„Paní Jarmilko, já z vás mám takovou radost, že to ani není možné.“

„Pročpak?“

„Vy jste takové zářivé zlatíčko, že by vám to každý druhý tady v domově záviděl.“

„Jéminé, ty teda umíš potěšit člověka. To ty jsi moje zlatíčko. Mám tě moc ráda, Kláričko.“

„To se hezky rýmuje. Já vás taky. Jste taková moje další babička,“ culila se Klára.

Jarmila se rozesmála.

„Povězte, jak vy to děláte?“ zeptala se Klára, zalívajíc hrnky s čajem.

„A co ten tvůj šohaj, kterého tady vídávám, jak za tebou chodí?“

Klára podávala hrnky na stůl, kde seděla Jarmila a nijak si nevšímalá, že ji neodpověděla na otázku, kterou myslela vážně, neboť chtěla znát její recept, a tak řekla: „Jo, Martin, to je hrozně hodnej chlap, budeme se k sobě za týden stěhovat. Je vážně skvělejš.“

„Jů, to je krásné.“

Klára si však všimla zamyšleného výrazu v Jarmiliných očích.

„Tak mi konečně povězte to tajemství,“ řekla Klára a zašklebila se.

Jarmila povytáhla obočí a na okamžik nevěděla, co říct.

„Kde schováváte ten elixír života?“

Jarmila se po chvíli rozesmála. Kláře se poněkud ulevilo, ono to vypadalo, že Jarmila moc nechápala její humor. Pak se Jarmila zhluboka nadechla a sklonila hlavu. Klára se ještě pochechtávala, a když spatřila naprosto vážný Jarmilin výraz, zmlkla. Tak rychlá změna nálady Kláru poněkud rozpačitěla.

„Kolikpak ti je, Kláričko?“

„Ehm, třicet jedna. Proč se ptáte?“ Klára neskrývala zaskočení.

Jarmila se zvedla od stolu a dokráčela k oknu, zatímco ji Klára udiveně sledovala.

„Už to nevydržím,“ řekla Jarmila a její hlas se třásl.

„Co nevydržíte? Co se děje, paní Jarmilko?“

„Chci... chci žít... ne přežívat.“

„Jak to myslíte?“

„Konec přetvářek. Už mě to takhle nebaví. Chci žít jako mladá, krásná žena. To bych si strašně přála.“

Klára pochopila, že na stařenku asi doléhá jakýsi smutek, jenž trápí každého starého člověka.

„Paní Jarmilo, prosím vás, vždyť -“

„Mladá, krásná... jako ty, zlatíčko.“

Klára hledala správná slova, aby stařenku uchlácholila.

„Omlouvám se ti, zlatíčko, opravdu omlouvám,“ řekla mezitím paní Jarmila.

„Za co se mi omlouváte?“ pozvedla obočí a začala se poněkud ztrácet v tomto podivném rozhovoru.

„Umírali, protože jsem chtěla žít déle, než by mi zdraví povolilo. Brala jsem si jejich poslední střípky životní síly, abych prodlužovala své bytí.“

Otočila se na zmatenou Kláru, jež pomalu vstávala a tvářila se, jako by stařenka mluvila cizí řečí.

„Před několika lety, když mi nebylo příliš dobře, jsem potkala mladého muže, nebo spíše mě on našel. Jeho blýskavým očím nešlo odolat, nevěděla jsem proč zrovna já, ale opakoval, že já jsem ta pravá. Naučil mě kouzlo, ale musela jsem mu za to něco slíbit. Díky němu jsem se stala posedlá životem. Nechci nikdy umřít.“

Mou první obětí byl můj manžel. Poslední roky mě život s ním ničil. Nedokážu slovy popsat jak nádherný pocit to je, když do mého těla pronikne cizí životní energie a síla. Pak mě znovu navštívil onen mladý muž a řekl mi, že mám jít sem. Tady se prý budu mít velice dobře a nikomu to nebude připadat divné, a on z toho bude těžit také. To však netušil, že ředitel je takový hňup... ale to už je jedno. Neodolávala jsem pokušení a brala životy nevinným, starým lidem.“

Klára lapala po dechu, couvajíc ke dveřím a nespustila z Jarmily oči. Celá se chvěla strachy a nevěřila svým uším.

„Když jste mě přestěhovali sem, musela jsem zpomalit své tempo. To mě ale málem stálo život. Ztrácela jsem i ponětí o světě i o tom, kde zrovna jsem. I na tebe jsem byla ošklivá a opravdu mě to mrzelo. Pak mě ale osvítilo a bez váhání jsem si vzpomněla na to, co dokážu. A výsledkem toho jsou další tři mrtví.“

Je mi jich líto, ale nedokážu se ovládat... Možná, že ani nechci se ovládat... Ale nejvíce... mě však mrzí... že o život... o mladý život... připravím... tebe, zlatíčko.“

Klára už byla u dveří, když vtom na ni Jarmila namířila obě ruce a něco šeptala. Klára nedokázala ani pohnout prstem, zato vnímala všechno, co se kolem ní děje. Vyděšenýma očima sledovala blížící se Jarmilu. Stále šeptala cosi nesrozumitelného a při tom se zuřivě mračila. Tak moc by Klára chtěla utéct a pištět, ale nemohla nic, jenom se dívat a poslouchat. Jarmila už byla metr od ní a Klára si všimla, že oči stařenky potemněly. Stále držela ruce před sebou a šeptala. Najednou Klára cítila, jak ji píchá na hrudníku. Z očí jí tekly slzy. Posléze viděla něco neuvěřitelného - Jarmila se měnila v mladou, krásnou paní, jakou bývala před mnoha lety. Klára nato přestala dýchat a padla do tmy. Se zástavou srdce ulehla k nohám již mladé Jarmile, jež se potěšeně a vzrušeně zachvívala.

Prohlédla se v zrcadle a obdivovala svou vlastní krásu. Pak šla ke stolečku a ze šuplíku vytáhla knihu - bez názvu, pouze černý přebal. Otevřela ji a cítila, jak ji kniha v ruce zteplala. Jakmile opět zchladla, bylo jasné, že Klářina duše byla ukradena.

Nyní se Jarmila hledá po celé republice. Nikdo však netuší, že stařenku budou schopni identifikovat až za šedesát let. Jestli vůbec.

Ivo Fenc

Jsi snad Egon Bondy, králíku?

Jsem dandy. A v pondělí jsem potkal v parku v Batávii jednoho nudného deprivanta, dobráka k tomu, v jedné osobě Edvarda Tragy v pravé podobě

A položil mi otázky. Tohoto znění. Ptal se: „Zkrušili mě? Zlomili? Zpopelnili mě?

Anebo mě zaživa pohřbili?“

Sám i odpovídal: „Zkrušili, to zkrušili. Klobouk dolů.“

Stál jsem v Batávii na refži s padesátou pátou cigaretou, i když nekuřák a neberu tragiky Tragyho typu vážně už od francouzské revoluce jsem upír i dandy i Patrik Linhart i Velký šéf a v Edvardově případě byla má ignorance i oprávněná. Vždyť on hovořil akorát o Pavloviči Čechovovi a nějakých dvou sestrách. Navíc Tragy v Batávii pošukubával tělem, jako by existoval sex, jak mi aspoň po anglicku připadalo v Malboro dýmu a já toho zoufalce leda podezíral, že jej v neděli omylem zaujaly obě dvě nohy nějaké běžné dívky. A kromě toho ještě i neobyčejnost její mladší sestry, která je patrně onou legendární Jorikou, Jorikou vymykající se hrazdě Jorikou, která je kouskem svého nitra i kluk a dítě,

kteřá přesto bydlí v centru palačinky jako ten nejhezčí záblesk všech vesmírů, minimálně těch v Nerudově ulici A co víc?

„Snad by ty dvě holky byly rády, kdybych zemřel!“ mýlil se pateticky Tragy.

„Anebo kdybych se aspoň vypařil. A není uvnitř horké slévárny vypaření se a úmrtí totéž?“

„Víš co?“ povídám. „Jdi pracovat, vydělej si v Berlíně peníze za špionáž a uvědom si, na čem stojí svět! Na stycích s Jorikou? Na stycích s Karlou? Na lopotě?“

Ne i ano. Žádná žena tě neakceptuje bez cigarety a finanční nadhodnoty, je-li psychicky zdráva a nejde tedy o milionářovu dceru Honzu Krecarovou.“

Jenomže Tragy mě neposlouchal. A vadilo mu, že někdo pracovat nemusí, pokud se urodí se zlatou lžičkou místo cigarety v puse. A já, bonviván a čestný příslušník nikoli gestapa, ale zlaté mládeže (a možná i té z Moskvy, té z Karlových Varů) jsem Tragymu odvětil jako docent:

„Jsi snad králík?

Jsi snad Egon Bondy?

Je snad revolta vždycky oprávněná? To hlásal Mao v nedaleké Číně. Kdo ví, třeba by k tomu parafu připojil i Vladimír Putin, ty trpiteli. Za koho chceš bojovat? Za koho na Ukrajině?“

Nicméně Tragy jest omezeným idiotem a nepřekračuje vlastní privátní stín, i když se zná s Vladimírem Páralem, takže mi okamžitě vysoce vojácky nahlásil: „Ale obě ty sestry se přece pletou!

Aspoň jeden prst mi podat mohly, ne?“ skuhral a dodal: „Vím. Kvůli tomu prstu bych toužil i po celé ruce a ony to předpokládají, ale já bych se přece ovládl. Ne? Lorenci!

Přece nejsem žádný Chňapadlo!

Přece nejsem žádné Stínadlo.

Přece nejsem žádný letadlo! Až do nejkratší smrti bych se spokojil s tím prstem!“

To si namlouval. A je to podle mě důkaz, nakolik překoná autosugesce i Jungovu gravitaci.

Jiří Květoň

Za vším hledej ženu

„Pro mou Jedinečnost, kde se vzala takováto anomálie v mé rajske zahradě?“ zajiskří se Prvnímu, hledícímu z výšin na jednu z planet právě revidované sluneční soustavy. S neskrývanou nechutí pozoruje, jak některé z pídících se rosolovitých podivností mění svůj tvar v protáhlé zaoblení, a do takto vzniklé prolákliny chvátá větší a silnější z nich uvěznit méně zdatného jedince, aby jej pak pozvolna vstřebal.

„Ještě, že nemám kulaté na válcovitém, jinak bych si to podivem nad jednáním těchto podivných tvorů ukroutil. Proč jen se takto chovají? Vždyť jejich mateřská hvězda vyzařuje lehce dostupné a dobře stravitelné energie mnohem více než potřebují, a oni – hm, na to abych si vyjiskřil nový výraz – požírají? – ano, požírají jeden druhého. A jak tak na to koukám, bude ještě hůře, až je má první dáma vybaví myšlením, které jim umožní nacházet šikovné vývojové náblížky. Ovšem, s přihlédnutím k jejich zjevně predátorským vlohám, i bezostyšně jednoduchá řešení své existence. Snad bych si měl ještě rozjiskřit, zda s tím něco neudělám.“

Právě v tu chvíli velkého rozjímání objeví se jeho již zmíněná družka; a jelikož v nedaleké budoucnosti také opatrovatelka a vychovatelka oněch zvláštních stvoření, nemůže přece ponechat veškerá rozhodování o jejich osudu pouze na něm.

„Pane můj, přece byste nebyl tak úzkoprsý, to bych Vaši Jedinečnost nepoznávala; veškerou odpovědnost za případná rizika беру na sebe, já už je pohlídám,“ zašvitoří vemlouvavě.

„No, jak myslíte,“ kapituluje První poněkud příliš rychle; zřejmě má s první dámou své zkušenosti.

„Ale abyste toho později nelitovala, má milá Evoluce,“ dodá v zápětí alibisticky. „Podívejte, s jakou rychlostí likvidují jeden druhého... a co je zas toto? Vždyť ti zbylí se kvapem dělí na další a další jedince... že v tomhle už máte prsty vy, má drahá? To by bez vašeho vkladu nezvládli!“

„Ach, Pane můj, opět jste mne odhalil,“ opáčí první dáma lichotivě, naoko se červenajíc; „ale učinila jsem tak jen v jejich zájmu. Ti nově vzniklí budou časem mnohem schopnější, což je velmi důležité pro jejich budoucnost.“

„Myslíte?“ poznamená nepřilíš přesvědčeně První. „Jen aby se ze schopnějších nestali časem všeho schopní, až začnou chápat rozdílnosti svého druhu a dělit se na úspěšné a ty druhé. To by pak byl jen krůček ke sdružování ve spolcích, začnou vznikat občanské stavy, k nim kluby, a nežli nechám vybuchnout pár supernov, vesmírem bude kolotat planeta obývaná jakousi třídní společností; a vlastně jenom proto, že jsem zanedbal své vlastní bezpečnostní předpisy a nechal ji obíhat kolem slunce v nevhodné, dosud nikde jinde nevyzkoušené vzdálenosti,“ zabručí, teď již spíše jen pro sebe.

Zatímco první dáma spokojeně a pro jistotu velmi rychle zmizí, On si ještě po nějaký čas nechá plynout vzdálenou budoucnost, jen tak, pro potěchu ze své vševědouce. Příjemně unášen dopředním paprskem časoprostoru málem přehlédne svou společníci, která se náhle zjeví v jedné časové sekvenci dalekého budoucna; a žádný div, kdyby mu její přítomnost unikla. Není to již jemu dobře známá, univerzálně nadaná vývojová specialista; vzala na sebe podobu tvorů, kteří se jejím přičiněním vyvinuli z oněch rosolovitých píd'alek, vzhledu do té doby ve vesmíru nevidaného, válcovitého s kulatým nahoře. A jelikož i ona zpozoruje Prvního na výšinách, radostně na něj zavolá.

„Zdravím vás, Pane, z nového angažmá na plný úvazek. Stále se tu něco děje, a mou radostí je být u toho. Nejedná se však o pozvolné vývojové úpravy, prováděné kdysi mnou pod Vaším vedením; je to práce rychlých změn, která mne ovšem velmi baví a zcela naplňuje. Někteří mí chovanci mi sice nemohou přijít na jméno, zato u jiných jsem velmi oblíbená, a jak mne někde zahlédnou, jásají a volají - vivat Revoluce!“

Renata Bellingerová

Kérka

Sedí v Café Moderna nebo v Café Dekadence u proskleného okna. Dívá se ven na nábřeží, pomalu se stmívá, pouliční lampy se začínají rozsvěcovat. Odpoledne se pozvolna mění v podvečer, podvečer ve večer. Večer v noc a tmu.

Chvillemi sklání hlavu nad knihou, kterou má otevřenou na stole. Nejspíš Nietzsche. Na stole stojí sklenice, do které chce pohřbít. Září v ní krvavě červené víno. Sklání půvabně hlavu v tom polozakrytém polostínu, který vrhá secesní lustr. Má na sobě vetřelý intelektuální kabát s roztrženou podšívku bohémsky splepenou izolopou. Košili po Sergeji Jeseninovi, plátno z bělostných ruských plání. Ještě voní ruským sněhem. Černou vestičku, manšestrové kalhoty. Prostě vlna, manšestr, bavlna, plátno. Je to tak intelektuální a lehce umělecké.

Sorbonna anebo Montmartre, umělec nebo intelektuál? Právě vyšel ze své mandsardy na podvečerní sklenku vína, za chvíli přijde přítel Modigliani a ukáže mu v černých deskách svoje nové kresby. Má to atmosféru první republiky, někde mezi Franzem Kafkou, Josefem Čapkem a Bohuslavem Martinů. Je to trochu francouzské i německé, silná kulturní vazba. Doslova vibruje.

Světlo v místnosti jemně střídavě osvětluje z obou stran jeho obličej, vytváří křehký a jemný stíny na jeho tvářích, tajuplnou nejistotu, nepolapitelnost. Křehkost a nedostupnost.

Sedí také v Café Moderna nebo v Café Dekadence, sedí uprostřed místnosti a pozoruje ho. Dívá se na něj, jak zdvihá občas od knihy hlavu a pozoruje nábřeží, kde se pozvolna mění odpoledne v podvečer. Cítí ten

ruský sních z jeho košile, bílá barva vždycky tak ostře voní. Co asi čte? Co si asi myslí? A kam chce, aby ho pohřbili? Mírně maoistický kabát z New Yorku na ní působí najednou tak bez napětí, tak konzumně svázaně. Fialovo černý téměř secesní dekor na sukni z Promodu, vyznívá uniformně a průmyslově, průmyslová krása. Je to směšné.

Už nikdy nebudu pít Sex on the beach, pomyslí si. Je to tak povrchní a vulgární, objedná si červené víno a zapíjí ho vodkou.

Někdo si k němu přisedne, zřejmě přítel, začne dělat malinká neurotická gesta a říkat poněkud moc rozvášněné věty zřejmě o poslední inscenaci Ifigénie ve Státní opeře. Neslyší ho, ale vidí, jak trochu manýristicky zaklání hlavu a kompenzuje tu umírněnost a geometričnost moderního umění nějakým klasickým silně emotivním motivem. Zapaluje si zkušeným gestem cigaretu a naklání se jejím vytrčeným koncem nad oheň. Je to tak vzrušující. Nechává plamen na chvíli jasně osvětlit linku od lícních kostí, světelný odraz ve skle těch nezbytných brýlí až na krk. Nechává dál plamen svítit i pod košilí po Jeseninovi, pod manžestrovými kalhotami a nechává soustředěného pozorovatele se domýšlet, jaké jsou kosti v tom skloněném těle.

Cítí, že ho někdo pozoruje, ví to, nějaká dívka nebo žena. Zaujatě. Ví, že ho vidí.

Vidí to romantizující plátno, tu expresivní hrubost vlny, historizující nadčasovost bavlny a manžestru. Ví kdo je. Ví, že čte Nietzsche. Tuší, co si myslí. Neví to, ale tuší. Je okouzlená.

Pak přijde ten impuls, nadzvednutí. A ona se zvedne a jde k němu. Nemůže zůstat sedět a jen se dál dívat. Chce vstoupit do jeho skutečnosti. Zoufale to chce, vášnivě se mu chce přiblížit. Ukousala by si všechny prsty jen kdyby mohla aspoň na chvíli do jeho světa. Kdyby na ní promluvil, slyšet jeho hlas, dotknout se jazykem jeho mozku, vložit aspoň prst, jen jeden prstíček, ten nejmenší do jeho srdce a hladit mu aortu. Aortičku.

Mám na mozku navlečený tanga, pomyslí si. Mezi hemisférami mám červenou krajkovou šňůrku a ta mě tam dře. Chce se zbavit té závislosti, vyvázat se z toho sevření. Tak moc se snaží, vypadat hezky a dobře, být nezávislá, chytrá, úspěšná, šikovná, najednou si uvědomuje, jak je to zbytečné. Chce proniknout do toho půvabu. Chce za ním.

Beze slova před něj položí na stůl Osudovou svázanou v Beethovenově kůži. Ví, co to znamená.

Zvednou se a jedou taxíkem k němu domu. Pořád mlčí. Otevře dveře od bytu. Pustí gramec, nejspíš Verdiho. Pravděpodobně predehru z Rigoletta.

Ona tam stojí a dívá se. On se svléká. Nejdřív si sundá kabát, pak košili. Dívá se na něj a na něco čeká, neočekává jen sex. To samozřejmě taky. Ale čeká, že se něco stane. Něco magického, že se propojí Nietzsche s moderním tancem, že se spojí úzkostná nesrozumitelnost Kafky se smyslnou ruskou přírodou Jesenina a něco, nějaký magický zázrak, jí propojí s vesmírem a s kontinuitou časů.

Sundává si košili a pak kalhoty. Nakonec si sundá spodní prádlo.

Udělá k němu krok a natáhne ruku. Otočí se k ní a stojí před ní víc než nahý.

Proboha! Lekne se. Ten čůrák má na rameni vytetovanýho čínskýho draka!

Otočí se a jde pryč, jede tramvají a spěchá do města, jde do svého oblíbeného ambiente baru a pije celou noc Sex on the beach s chlapem v kostkovaný kravatě. Všechno je pryč.

Daniel Srb

Dušan

Můj přítel Dušan je člověk s obrovskou touhou po svobodě. Nesnáší útlak jakéhokoliv typu, a proto se již v roce 1965 pokusil emigrovat do Ameriky. V ukradené námořnické uniformě se v Gdaňsku vloudil na nákladní loď, ale brzy byl dopaden, neboť sedmnáctiletý chlapec s hodností admirála přece jenom budí pozornost.

Dva roky nato usoudil, že cesta po souši bude přece jenom snazší. Přejde širé pláně Ruska, překoná Ural a už tam skoro bude. Tak se stalo, že byl bdělým pohraničником zachycen na železničním přecladišti v Čiernej při Čope. Jako jednoho z mála československých občanů jej pak soudili za pokus emigrace do Sovětského svazu.

Zachránil ho posudek od psychiatra, který jej označil za slabomyslného a sám za půl roku utekl do Rakouska.

Když do jeho vísky v roce 1968 zavítal rudoarmějský tank, sehnal si v místní restauraci recept na Molotovův koktejl. V alkoholickém opojení ale popletl recept, a tak mohl později u soudu použít argument, že pouze nadšeně vítal sovětské vojáky, ale bál se jich, takže jim tu vodku házel. Když k tomu přidal ještě svou údajnou touhu žít v Sovětském svazu a zejména již zmíněný psychiatrický posudek, shodl se směřící se soud na podmínce ...

Lyžařský výlet

Tento příběh se stal již před drahými lety, kdy nebyly rozšířeny mobilní telefony, internet ani další vyspělé technologie. Píše se první polovina 90. let a já studuji na obchodní akademii v jednom středně velkém východočeském městě. Na internátu o nás, jedenáct kluků, svědomitě pečují na 300 děvčat. Plnými doušky si užíváme studentského života. V době vycházek navštívíme místní restauraci „Doubravka“, výčep „U Karlíka“ a jiné honosné podniky.

Naše škola se také pyšní nezapomenutelným učitelským sborem. Věvodí mu statný tělocvikář Vomáčka, jenž je proslulý zejména nezřízenou zálibou v bězích městem. V červenobílé kombinaci tak běháme spolu s děvčaty po hlavní třídě městečka a Vomáčka nás povzbuzuje z paralelně jedoucí Babetty. Nemáme ho rádi.

Jednoho dne přišel spolužák Mikyska s tím, že na školní chodbě objevil výzvu, podle které bychom se měli zúčastnit meziškolního závodu ve slalomu. Dějištěm má být nejmenované krkonošské zimní středisko. „Co blbneš, vole,“ říkám pln obav. „Neblbnu. Uděláme mu vostudu.“ „Co chceš podniknout?“ ptám se. „Neboj.“

Je nevlídné únorové ráno, na dvoře před školou postávají tři postavy. Lyžníci. Všichni máme Jägerovo teplé prádlo, šponovky, tlusté podkolenky a kulicha, co kdysi dávno pletla maminka. Nejhezčí lyže si obstaral spolužák Popík. Jsou poctivé, jasanové od truhláře z Jilemnice. My ostatní máme překrásné ski z laminátu, které před dvěma dekádami opustily brány firmy Artis. Blíží se k nám postava v dlouhém kabátu. Tělocvikář, myslíme si. Ne. Je to zbožíznalec a fyzikář Finek, prazvláštní kombinace učitele s bubeníkem metalové skupiny Fry-Fára. „Kluci, to máte radost, co?!“ hřeje nás Finek rumovým dechem. Začali jsme tušit, že bude legrace. A byla. Po pár minutách přijel sběrný autobus. Dívají se na nás jako na UFO, ale jsme přihlášení, nedá se nic dělat.

Obsazujeme dlouhou sedačku vzadu a Mikyska zpod vaťáku vytahuje placatou láhev s plachetnicí. Finek konstatoval, že tedy máme všechno, a jeho zálibný pohled na flašku ho usvědčoval ze skromnosti. Když Popík oznámil, že od něj z ruksaku lze lahev dotankovat, Finek ožil ještě více a počal si broukat veselou píseň.

Jsme na místě. Nohy se nám sice trochu pletou, ale Finek už rozdává startovní čísla. „... a kdybyste mě hledali,“ praví, „budu v hospodě na kopečku áááánebo pod kopečkem.“ Ke startu se chystá první závodník, pak druhý, třetí. Z megafonu se ozvalo táhlé: „Kéé stááárttúú se příííprávvíí Mikyska!“

Po chvíli: „Žádáme závodníka Mikysku, ať se dostaví na start!“ Miky není k nalezení. Pije za stromem rum, aby si dodal odvalu. A už je tu! A dělá divadlo. Mává rukama nad hlavou, spíná je ve vítězné gesto. Odráží se a vyráží! Prvních pět branek projíždí s razancí a stylem dýchavičného ptakopyska. Cestou trochu pluží a trochu padá. Poslední branku si ale málo nadjel a musí se pěkným stromečkem vrátit nazpět. Do cíle dospěl s krásnou, dvacetivteřinovou ztrátou na předposledního. Popsat jízdu dalšího mého spolužáka Popíka není jednoduché. Na startu stanul v předlouhé červené šále a ve vatovaném kabátu. Omámen rumovou vílou rozhodl se nezdržovat se zatáčkami. S výkřikem „Stenmark!“ se odrazil bambusovými hůlkami a vydal se dolů z kopce přímým směrem. Po chvíli již bylo Popíka vidno coby černou tečku kdesi v dáli. Ztratil se v lesních tišinách. Na start mířím já. Připínám lyže na vázání typu „udělal to strejda v garáži“

a odvážně mířím na start. „Stop!“ křičí pořadatel. Nemám startovní číslo. Odhazuji hůlky, sundávám si palčáky, vážu číslo 111. Vyrážím a opět se vracím. Nemám hůlky. Lidi řvou smíchy. Opět vyrážím. Bez rukavic. V okamžiku startu vykoul z hospodského WC Finek a sotva srozumitelně volá: „Věříme ti!“ Jedu. Nevím jak a kudy, ale jedu. Jedu dolů. Jsem v cíli. Pro malý počet závodníků postupuji do druhého kola. Spolužáky nikde nevidím. Stojím zase na startu. Rukavice, hole, startovní číslo i lyže mám. Hecuju se, že musím vyhrát. Finek vyšel z hospody a zpívá veselou píseň o nějakých koních. Rumovou vílou zmámený rozum káže nezatáčet. Nabírám rychlost. Tam, kde trať uhýbá, pokračuji rovně. Lesem, mýtinou, stále dál a dál. Bum! Pařez, kotrmelec a proti mně stojí dva živí sněhuláci. Až bližším pohledem lze rozeznat, že jsou to mí dva spolužáci, v ruce každý lahev s plachetnicí.

ČOI

Někdy si mě v restauracích pletou s ČOI, ani nevím proč /možná jsem někomu podobný/. Dnes jsem potřeboval poslat balík, a jelikož mi vadí slimáčí rychlost čelákovické pošty, jedu do Lázní Toušeň. Před poštou jsem zaregistroval hospodu s poledním menu, tak si říkám „Prima, sfouknu i oběd.“ Už můj dotaz, kde že má restaurace vchod, nabudil venku pokuřujícího kuchaře k bleskovému uhasení nedokouřené cigarety a vyhnání tří psů z kuchyně. Jelikož nechal otevřené dveře do lokálu, slyším, jak říká vrchnímu: „Zas' tu jsou a mně blbne váha.“

Co vám budu povídat: vrchní mně obletoval jako včelka luzný květ a snesl by i modré z nebe. Polévka nebyla horká, ona ještě dobublávala, brambor jsem dostal tolik, že bych mohl klidně celou hospodu pozvat na erteplové hody, a smažené sýry byly pro jistotu dva. Když mi ten nářez pan óber donesl, zželelo se mi jej a místo měřidel jsem z kufříku vytáhl peněženku. Nastalé uvolnění bylo lze vycítit i na voříškovi, který se vzápětí uvelebil u mého stolu.

Dobrou chuť k pátečnímu obědu, milí přátelé!

Fialka

Manželka přinesla v pátek odpoledne z jakési schůze kytičku, malou fialku. Jelikož máme na okenních parapetech moc velké horko, putovala na jídelní stůl v kuchyni. Krásně nám kvetla, voněla a vypadala jako správná mrňavá kytička.

V sobotu ráno jsme vyrazili na oslavu, v neděli odpoledne se vrátili a já hned vyrazil do práce.

Dnes ráno jsem přijel domů a snídám. Fialka leží, skoro suchá a bez nádoby pod květináčem. Beru starou misku a liju vody po okraj.

Celé odpoledne jsem plný úžasu sledoval, jak kytička zvolna vstává, jak odhazuje květy, jak pije, jak hrozně moc chce žít.

A věřte mi, bude žít. Je to jediná podobná květinka v našem bytě a už má někoho, kdo ji má rád.

Sny

Někdy usínám u čtených literárních děl. Uspávají mně Nepil, Neruda, Mrštíkové, Bass, Poláček, Jirotko anebo Karel Čapek. Nezřídka se mi stane, že mne literární hrdinové ve snu zatáhnou do děje a já sleduju Františka Nepila v jeho Bejbince, potkávám pana Vorla, co si nakouřil pěnovku, trávím Rok na vsi, hraju s

Klapzuby proti Spartě, sleduji upřímný fotbalový zápal pana Načeradce, poznávám krásu slečny Barbory či pátrám po zloději Holbenových kaktusů.

Přeju vám dobrou noc. Moje se bude odehrávat v První kapse.

Petra Gasnářková

Mazlíci

Ležela mi na klíně a já ji hladila po vlasech. Občas jsem sjela k šíji, obkreslila linku zad, vrátila se zpět a nechala stékat tmavé prameny po prstech. Příjemná relaxace po práci. Žádné povinnosti, žádná očekávání. Sjela jsem ke kalhotkám – tomu jedinému, co jí z oděvu zůstalo – a zatáhla. Korálky, které jsme vyměnily za textilní střed už dávno, poskočily a našly si nové pozice. Zavrňela. Pootočila hlavu a vtiskla mi polibek do klína.

Mám pro tebe dneska překvapení... přerušila jsem líné ticho. Tázavě se na mě podívala. Neptala se, to se odnaučila už dávno. Z výrazů a gest jsem beztak přesně poznala, co chce říct.

Přijde za chvíli. Budeš se muset zvednout.

Trochu zklamaně se zavrtěla, zvedla svou hlavu z klína a stočila se v klubíčku v rožku sedačky. Našla jsem řetízek a zacvakla ho k topení. Teď... slyšela jsem šramot za dveřmi. Je tady. Nekrepe, čeká. Je tu včas.

“Jak dlouho ho necháme čekat?”

“Pět minut?” Mroukla a bylo znát, že přemáhá zvědavost. Jasně, moje kotě by otevřelo dveře hned. Asi ještě neslyšelo o tom, jak zvědavost zabila kočku.

Daly jsme tiché návštěvě pět minut. Tak trochu na rozmyšlenou. Mohl se otočit a jít. Místo toho stál ve dveřích a trochu příliš sebevědomě vešel dovnitř. Musel vědět, že se mi to nezamlouvá. Provokoval. Usadila jsem ho proti nám a dolila třetí sklenici vína. Kotě se mi mezitím zase schoulilo v klíně. Bylo nervózní a zrychleně oddychovalo. Párkrát jsem jí prstem stiskla bližší bradavku, aby přišla na jiné myšlenky. On si v tváři zachoval kamenný výraz.

“Našla jsem ho u rybníka. Bylo až překvapivě snadné si ho nechat. Možná má jméno, ale říkám mu prostě Můj. Chceš, aby byl taky tvůj?”

Nejistě se na mě podívala. Může? Musí? Co vlastně očekávám za odpověď? Pak stočila pohled zpět na druhou stranu stolu. Vnímala jsem, jak zkoumá jeho tvář a tělo, nečitelný pohled, široká ramena a pevnou silnou hrud'. Umím si vybírat. Zdálo se mi to, nebo se trochu usmála? Podložila si dlaní hlavu, aby viděla níž. Zastavila se u ruky, prstů svírajících skleničku. Teď se usmála zcela určitě! Ona ty prsty chce! Přepočítala jsem korálky v krajce mezi sametovými stehny. Zavrňela a okamžitě mu přestala věnovat pozornost.

Aspoň že tak. Jak dlouho už tráví čas se mnou? Jak dlouho už neměla muže...? Snad víc, než rok? Stýská se jí?

“Stýská se ti po chlapech, koťátko?”

“Možná...”

“A líbí se ti tenhle?”

“Já jsem ráda s tebou!! Zavrtala mi trucovitě nos do břicha. Vzala jsem řetízek stále ještě chycený k tenkému krku a zatáhla. Zvedla se a využila chvíle blízkosti, aby mě políbila. Ano, i já jsem s ní ráda. Jsem s ní nejradši na světě.

Vzala jsem ji kolem ramen a dívaly jsme se na něj společně. Kriticky hodnotily jeho klady a nedostatky. Nezdálo se, že by ho kritika urážela, díval se stále stejně pevně.

“Líbí se ti?”

“Líbí...” vydechla nejistě.

“Líbí se ti jeho tělo? Chceš se dotknout jeho kůže? Chceš cítit jeho pach, koťátko?”

Dech se jí zrychlil. Neodpovídala. Nebyla si jistá.

“Co myslíš, jak asi chutná?”

“Sladce...” hlesla.

“Nemáš chuť se přesvědčit?” Podívala se na mě tázavým pohledem tmavých očí. Mám rozhodnout za ni.

“Chci, abys ho chtěla!”

Zatla prsty do dlaní a hluboce oddechovala. Nechala se obejmout a propla tělo v první vlně slasti, když jsem jí stiskla ňadra. Vnímala mé doteky na těle, vrněla, pulzovala... a při tom všem z něj nespustila oči. Posunula jsem jí koleno a políbila stehna lesklá vlhkostí. Chytla se za lem spodního prádla a zatáhla. Možná i surověji, než bych to sama udělala já. Korálky se zaryly do těla a místy se schovaly v něm. S jejím výkřikem jsem vnímala i jeho zrychlený dech.

Jeho

a svůj.

Pomohla jsem svému mazlíkovi na nohy a šly jsme blíž. Mého jsem chytla za krk a postavila ho ke zdi.

Tady tak šetrná být nemusím. Pod látkou kalhot se zřetelně rýsoval jeho chtíč.

“Toužíš po něm, že?”

“Ano!” Zavrněla a málem se jí podlomila kolena.

“Stůj... stůj tady. Klidně. Nehýbej se.”

Zůstala jen na krok od něj a vzrušeně dýchala houstnoucí vzduch. S rukama za zády čekala, až ho zbavím kalhot a košile. S každým rozepnutým knoflíkem šlela víc a víc. Její bolestný pohled mi málem urval srdce. Každý sval se na ní zatínal a byl hotov se vrhnout na muže před ní. Cítila ho, chtěla ho a teď už i viděla, co všechno na něm lze chtít. Kousala se do rtů, až vytryskly kapičky krve. Ztrápený výraz v tváři byl téměř k nepřžití.

Byla tak krásná!

Odepla jsem řetěz od topení a zkusila, jak mu to bude slušet kolem mužského krku. Jednou, podruhé, potřetí obtočený. Byl mezi těma dvěma naplý jak tětíva a náš milý trochu začal ztrácet dech. Sípál vzrušením a jeho mužství se takřka dotýkalo stehén mého koťátka.

Ona ale stále statečně stála.

Kolem byla cítit vůně těl a šílenství. Jak dlouho se to dá ještě vydržet? Lze vůbec ještě víc chtít??

Stála jsem za ní, hladila její samet mezi stehny a sama už nevěděla, kde začíná a končí můj svět. Vlhkost mi stékala do dlaně a chuť jemné kůže na krku mě přiváděla do extáze. Ne, už dál nevydržíme čekat.

Prudce jsem se k ní přitiskla a vrazila prsty hluboko do ní. Vyjekla blahem a zvuk zdusila v jeho kůži, když ztratila rovnováhu. Neschopna ovládat svou slast zatla bílé zoubky do připravené kořisti a pevně objala jeho tělo.

S povoleným řetězem pocítil nový přísun kyslíku a nahlas zaúpěl. Nebylo mu to nic platné, držela se ho jak dravé zvíře a nehty kreslila krvavé cesty po jeho zádech.

Pak ji vzal konečně za zadek a nasadil ji na sebe. Prsty mi vyklouzly a korálky zacinkaly o podlahu. Přitisklá k jejím zádům jsem cítila horkost pulzující ve spojených tělech. Pravidelné vzdechy protly místnost, ruce jsem měla chvíli plné jejích ňader, chvíli si vychutnávaly kluzké teplo, pravidelné stahy chtivých svalů a tlak přirážejícího pyje. Neexistovalo nic, než ten pocit, tady a teď, nebylo nahoře ani dole, nebylo možná ani nevím, byla jen nekonečná rozkoš potících se těl. Má drahá se vzpínala, chvěla a přirážela, až se nakonec k nelibosti naší oběti s výkřikem pevně přitiskla nenechávající nikomu prostor pro pohyb. Přirážel by dál, chtěl, vrčel, zmítal se, ale ona si užívala svou vlastní extázi, víčka pevně stisknutá obrátila se poslepu ke mně a líbala mě tak vroucně a hluboce, až jsem se bála, že ztratím dech. Spustila ruce z jeho ramen a objala mě. Vzala jsem ji do náruče, odepla řetěz, položila ji na gauč a líbala její právě uspokojenou kundičku tak dlouho, než jen vyčerpaně nevrněla. Pak se stočila na kraj sedačky, kde měla své nejmilejší místo a obrátila zpět pozornost k naší návštěvě. Její pohled byl najednou o kousek jiný... možná... zvědavý?

Vzala jsem uvolněný řetěz a trhla s ním, až padl koleno na podlahu. Házel sebou a vrčel, dlaně zaťaté v pěst. Nechala jsem ho mě cítit, vidět mě zblízka – nahou a krásnou. Smysly vybičované k nepřičetnosti se vzdávaly posledních zbytků rozumu a obličej mu rudnul, když jsem ho vytáhla na sedačku a pevně ho přitiskla hned vedle mé milé. Ta se překulila na břicho, rozkošnický si podepřela bradu a škodolibě mu dýchala přímo do zdušeného obličejce. Sledovala pobaveně jeho výraz, když jsem ho chytla tak pevně, jak

jen jsem mohla. Byl tvrdý...

Tak tvrdý...

Foukla mu do obličeje a odkulila se zpět s rukou mezi stehny. Už věděla, co jí potěší. To jeho pohled byl najednou nějak nejistý.

Bude to někde pokračovat? Necháme ho tak? Budem se zas věnovat jedna druhé a on bude nadobro zapomenut?

Sama jsem ještě nevěděla. Jak je to vlastně dlouho, co jsem neměla chlapa? Rok? Možná víc?

Sklonila jsem hlavu k jeho uchu a dřív, než jsem ho ochutnala, zašeptala jsem mu svůj pokyn:

Chci, abys mě chtěl!

A trocha poezie:

Přání

K Vánocům si přeji Tebe
na zadním sedadle auta
svázaného...

... na dně přehrady.

Jan M. Mašata

Odras křišťálu

Ema je exot. Říká se to. Je malinká a hubená a chlapi ji neviděj. Není obdařena pro mužské oko. Na nose jí hnízdí veliké brýle se silnými obroučkami a ještě silnějšími skly. Vysoké čelo jí dělí hluboká jizva. To jak ji rodiče kdysi nechtěli.

Když odešla z děčáku, tak plakala deset dní. Milovala tetu Bertu. Berta měla Emu ráda, ale jenom tak na povrchu. Nic hlubokýho. Děti bylo moc na splynutí citů.

Ema měla narozeniny. Dva křížky za sebou. Nic moc život pro jinýho, ale Ema byla plná štěstí. Měla práci v pekárně. Milovala tu vůni a sladkost čerstvých koblížků. Bylo v tom něco záhadně vášnivého. Ráda sála marmelády malou dírkou z boku. Potom se dělila s ptáky a psy po cestě domů.

Měla ráda domov. Byl to její svět pro fantazii. Věřila, že přitahuje zvláštnosti. Zvykla si. Na tu oddělenost a výjimečnost. Hráz před jinými. Žila v podkroví malého městečka mezi malými lidmi, ale sama nekonečná. Tam někde uvnitř. Zvířata v džungli se taky nekazí.

Zatažené těžké závěsy nedaly moc nahlédnout. Jen tenký paprsek světla ozařoval a ohříval vybrané části pokoje. To podle postavení slunce tam venku. Ema do něj ráda vkládala vyhublé prsty a snažila se světlo krájet a chytat. Nešlo to, ale ona tomu věřila. Měla celou sbírku barevných kuliček. Kutálela s nimi po podlaze a nahrávala černé kočce Matyldě. Byla uchváćena rychlostí kočičích drápků a tím, jak se měnily žluté oči do černa. Poslouchala hudbu. Byla to oblíbená skladba paní Berty. Rychlý klavír nějakého Ludwiga. Jeho přísný obrázek měla zatlučený do komína. Třeba tak vypadal otec, kterého nepoznala. Kočičí skoky v té souhře hudby a míčků ji fascinovaly. Dokázala to sledovat dlouho. Jenom než to šelmu

omrzelo. Dost často lezli na střechu domu a seděli tam až do tmy. Přemýšlela opřená o oprýskaný komín. Vše bylo maličké a jakoby smyšlené. Kdyby jenom trošičku chtěla, tak měla tu moc zamáchnout každou procházející postavíčku palcem do země. Ona to nikdy neudělala. Ušetřila je. Měla ráda lidi. Nejlepší byli z výšky o něco dál.

Většinu dne se usmívala... toho se lidé báli. Mysleli, že je to škleb. Možná je nebezpečná. Kdo se pořád usmívá? Určitě to nemá v hlavě v pořádku. Exot, říkalo se. Naštěstí uměla bravurně uplést vánočky a housky. Byla potřeba. Před lidmi moc nemluvila, oni si zvykli. Plnila příkazy bez odmítnutí a zbytečných poznámek. To se hodilo.

Jen ten její věčný úsměv. Všechna její krása se vrazila do bílých, takřka dokonale tvarovaných zubů. Rozzářené oči koulela do zkreslujících skel. Lidé měli pocit zranitelnosti, tak se odkláněli stranou a ťukali na svá nezraněná čela. „Exot!“

Potom do města vtrhli chlapi v uniformách a pálili a rabovali. Pekárna také hořela. Ema to nechápala a myslela, že to tak má být. Byla zima a veliké mrazy. Každý se chtěl ohřát. Bylo jí líto hladových myší, kterým nechávala drobečky za pecí. Doufala, že utekly do jiné pekárny. Sledovala ten výjev schovaná za komínem zachumlaná do hřejivého kabátu. Matyldu měla u sebe. Když začal kdosi střílet, tak se kočka lekla a utekla na kraj střechy. Omítka kolem toho tvora se začala sypat pod plaskajícím olovem. Divná hra těch promrzlých pánů, napadlo Emu a chtěla Matyldě pomoci nataženou rukou. Nestihla to. Takový řev od své kamarádky nečekala. Muselo to bolet. Zmizela někam do vzduchoprázdna a už ji neviděla. Uniformy se smály jako šílené. Ema zalezla do svého světa. Třásla se a zatáhla závěs docela. Podívala se do košíku na hromádku kuliček, které se chvěly a cinkaly jako celá zem i ona. Polkla smutkem. Je to už dlouho, co smutnila.

Byl strašný mráz a nebylo co přiložit do kamen. Když spálila to poslední, co se dalo... obal od své oblíbené desky, donutilo jí to překonat zvláštní pocit strachu, seběhnout schody a vyjít ven před dům. Hned do ní strčili. Chlap s křížkem na rukávu křičel neznámá slova. Brýle odlétly na hromadu sutí. Okolí se utápělo v rozostření. Naštěstí nemohla vidět některé výjevy brutálního vzteku. Kříže měli všude i na autech, kam tlačili sousedy. Podobné jako na věži kostela. Asi je poslal pan farář, napadlo ji, když upadla na promrzlou zem. Měla z něj strach, jak chodil v černém. Mluvil divně a smutně zpíval. Přivedli chlapa s krvavým nosem. Zařvali na něj a přes pažbu do ledvin srazili k Emě. Chlap zasyčel a plival krev. Probarvil sněh malými tečkami. Třásl se stejně a vmáčkl se na ni.

Najednou někdo začal bubnovat a na nebi se rozprskly malé černé obláčky. Křížkové běhali a schovávali se, jako by mělo začít pršet. Ted' v zimě? Napadlo Emu. Kousek za náměstím se zatřásla země a skla v oknech se sypala jako malé vodopády. Pán s rozbitým nosem popadl Emu za ruku a táhl ji pryč z náměstí. Proběhli chodbou domu na zadní dvorek a přelezli společně dřevěnou ohradu. Ema mu věřila. Byl potlučený jako ona a mluvil stejně. Nechtěla zůstat a modlit se. Neměla víru. Měla sebe a kočku Matyldu. Kočka si odprskla všech devět životů.

Běželi podél řeky po břehu mezi rákosím. Ohlédli se. Nad městem se převaloval kouř a míchal se do červenožlutých chuchvalců ohně. Vypálená okna domů blikala do šera a střechy plivaly jiskry. Ty se proplétaly v té nenasytnosti.

Schovali se pod železným mostem, kde projížděli vlaky. Ema si zadýchaně sedla k odpočinku na břeh a sledovala chlapa, jak láme okraje řeky, aby se dostal k vodě. Potom si nabral ledovou vodu do dlaní a opláchl zraněný obličej.

Byl to pan farář. Nikdy ho takhle neviděla. Míval učesané vlasy do pěšinky a vždy byl tak čistý a přísný a zároveň klidný. Viděla v něm pana Luňáka. Byl to údržbář ze sirotčince. Také míval takové vlasy a podobný výraz když ji hladil. Nechtěla to. Proto z faráře měla strach a chodila obloukem o nedělích. Teď vypadal jinak.

+6 V očích měl odlesk plamenů a hlavu rozčuchanou jako klaun. Na chvilku se usmála.

Houkání za tunelem šklublo jejím tělem a farář začal Emu hnát směrem ke kolejím. Běželi podél té skřípající a čoudící bestie a snažili se zachytit. Mužská síla ji zvedla do vzduchu a pomohla na rezavé stupátko vlaku. Ema propletla ruce kolem zábradlí a přitiskla se, jak to jen šlo. Klouzalo to a ani si nevšimla, že lakované botky pana faráře zradily.

Byla zase sama. Ale jenom do rána. Než si jí všimli a přidali k ostatním. Vagóny nebyly prázdné. Až moc plné. Trochu nechtěně a zamčeně.

Děsostroj s křížky jel dál zimní krajinou, někam na východ. Kouř se mísil se zmrzlým vzduchem a olizoval až k ocasu. Ema prostrčila nos přes mřížku malého okna u stropu a pozorovala nablýskané rampouchy. Tolik nových přátel a vstříc dobrodružství. Krajina se měnila z bíla na šedivo, až do cihlova.

Podaná ruka, ale ne na dlouho. Šup ven do zamlžené propasti. Mají pejsky a mají starost, aby se neztratila. „*Proto ty ploty?!*“

Jedna teta, jako Berta. Vzala ji k sobě...mezi ostatní.

Rozhlédla se. Tolik lidí a všichni sem.

„*Je zachráněna!*“

Zase má štěstí. Zahřeje se. Ema se usmívá. Ema se šklebí. Neví!

Luboš Polívka

Vlak života

Začal bych tím, jak stojím před tabulí v hodině literatury, nevím nic z látky, a lžu učitelce o tom, že ve volném čase píšu povídky. Je mi sedmnáct a nejsem ani kdovíjak velký čtenář.

„Budeš spisovatel?“ ptá se mě učitelka.

„Určitě,“ odpovídám sebevědomě.

Ve skutečnosti přečtu tak jednu dvě knihy ročně. A psaní? – je jen přání. Jako syn zedníka a švadleny mám v hlavě jen velké sny a hlavně filmy. Toužím napsat scénář, natočit film... Ale nevím jak na to. Mám za vzory Woodyho Allena, Martina Scorseseho..., až do chvíle, kdy náhodou v televizi zahlídnu dokument o E. Hemingwayovi – moc se líbí a náhle mne napadá ona pošetilá myšlenka : když nevím, jak napsat scénář, napíšu román. Konečně přestanu lhát o tom, že chci být spisovatel a stanu se jím!

O pár měsíců později mne rodinná bouře (nuceně) zavede z malé, rodné vesnice do Plzně. Zde, v úplné izolaci před neznámým okolím, poprvé ve svém pronajatém bytě zažívám onen spisovatelský zápal – tu touhu být součástí něčeho většího. Součástí velkého vyfabulovaného světa. Usazen na okraji postele, ohnut nad židli, na které mám rozložen sešit - do kterého zapisuji své první nápady (protože nemám stůl, ani počítač).

Vydělávám si na živobytí především podřadnými pracemi, kde mi velí povětšinou (napovrch) sebevědomí, jinak zakomplexovaní tupci bez fantazie. Stále s hlavou v oblacích, jsem považován za nepřizpůsobivého zaměstnance. Střídám zaměstnání, střídám bydlení a čtu vše, co mi přijde pod ruku.

Po celosvětové i osobní krizi nacházím pracovní místa pouze ve fabrikách, což obnáší vstávání ve čtyři hodiny ráno, směnné provozy, fyzickou námahu a poslušání ještě větších tupců, než před tím. Tupců s inteligencí pětiletých dětí - po lobotomii (neúspěšné - abych neurazil ty opravdu chytré děti). Oblékám stejno-firmo-kroje a u jedoucích pasů prožívám opravdové životní zklamání, frustraci a vztek. Hlavně vztek. Pobyt na těchto šedých místech mne motivuje k většímu úsilí - k napsání opravdového románu. A tak se do něj pouštím...

V doprovodu mého kolegy a kamaráda si ve dvaadvaceti letech poprvé v životě dělám legitimaci do knihovny, kde je všechno vědění, všechna slova a moudrost skoro zadarmo. Konečně pořádný výcvik. Čtu všechny spisovatele, co něco znamenali: Bukowski, Kerouac, Nabokov, Joyce...poprvé konečně čtu i Hemingwaye, kvůli kterému to všechno vlastně začalo (líbí se mi styl, nelíbí se mi ten „chlapácký“ obsah jeho knih), čtu i klasiky: Dostojevskij, Tolstoj..., ale těmhle pánům to na mě trvá až moc dlouho, než se dostanou k věci. Je zvláštní, že každý spisovatel na sebe navazuje minimálně další dva spisovatele – spisovatelé píšou o psaní a spisovatelích. Každou knihu, kterou přečtu, si zapisuji do svého malého zápisníčku.

Můj román se pomalu rýsuje...

Vstávám ve čtyři hodiny ráno, celý den pracuji, nechávám se „jebat“ od pitomců a potlačuji vztek a smutek, jdu domů, dělám si kafe a kouřím cigarety a usedám ke psaní, pak se jdu projít, vracím se a dělám si poznámky..., v devět večer jsem v posteli s knihou, celý se mažu regeneračními mastmi a druhý den zas to samé. Na jídlo nějak nezbývá čas. Za rok přečtu přesně sto knih (jak stojí v mém malém zápisníčku) a ztrácím dvanáct kilo. Ale jsem šťastný, soustředím se na svůj cíl.

Můj román je hotový...Ale já se rozhoduju průběžně pilovat jeho detaily a mezitím psát povídky.

Na začátku roku 2011 vytahuji sešity s poznámkami a s jejich pomocí tvořím první povídky. Mezitím pokračuji v urputném čtení, zdokonaluji svůj styl. V polovině roku zkouším publikovat povídky na webech pro začínající spisovatele. Setkávám se s víceméně vlažným přijetím – je mi vytýkána (přílišná) délka, styl, obsah... Několik čtenářů a pisatelů mne naopak za styl a obsah chválí. Nějak to nechápu. Na celém internetu mají úspěch pouze pisatelé poezie a , (jak bych to...?), kravin – typu: „Magdalena Máří, v září se vždy páří.“ Takové věci se těší pozornosti. Čtu, píšu, publikuji dál a mezitím opravuji a přepisuji svůj román. Uchovávám si svůj malý plamínek. Čtu, když se ostatní jsou bavit. Píšu, když ostatní odpočívají. Znovu střídám zaměstnání i bydliště. O své spisovatelské vášni se okolí moc nezmiňuji. Před rodinou o psaní mluvím jen v opilosti. Říkám věci jako:

„Budu spisovatel. Budu známej. Jsem dobrej. Vážně...“

Rodina mne posílá spát s tím, že už mám dost a více se mou životní vášní nezabývá.

„To víš, že jo. To tvý psaní... Radši kdyby tě v práci povýšili nebo tak.“

Ani z jedné práce (měl jsem jich tak šest, sedm) jsem neodešel sám – ze všech mě vyhodili. Ne že bych byl špatný pracant nebo měl absence, ale prostě: („Podnik zaniká..., Snižování stavů..., Už s vámi do budoucna nepočítáme...“) Občas takhle člověku dojde nadšení i motivace.

Na jaře roku 2013 oslovuji několik časopisů a nakladatelství, především se svými povídkami. Bez kladné odezvy.

Potýkám se se silnou formou deprese. Nepomáhá víra, psycholog, ani antidepressiva... Přestávám věřit, že se to povede. Nevidím svůj cíl, zmizel mi. Nevidím svou budoucnost. Nemůžu číst, natož psát. Nic nepublikuji. V práci ze mě drou kůži. Zakládám si životní pojištění a uvědomuji si, že mrtvý mám mnohem větší cenu, než živý. Dívám se na částku na smlouvě : má matka by si konečně koupila svůj vlastní, vytoužený byt: když umřu. Najednou ve svém životě vidím smysl – ve své smrti. Má přítelkyně se mě snaží

podpořit (ostatně jako vždy), ale nepomáhá to. Sama se pokouší psát. Jde jí to, je sečtělá. Jeden její text mi něco připomíná... – můj román.

Asi po roce ten svůj text zase vytahuji a ukazuji ho své přítelkyni.

„To je to nejlepší, cos napsal. Tohle bys měl poslat nakladatelství,“ říká mi.

Tři roky po dokončení mého nejobsáhlejšího díla, ho znovu opravuji. Po pěti měsících nečinnosti (protože, když nepíšu – nic nedělám, nežiju), ve mně znovu plápolá ten malý, (věčný) plamínek. Ruším životní pojištění a zase začínám psát, publikovat...existovat. Text svého románu posílám do několika nakladatelství. Dávám si úkol : každý den ho poslat alespoň jednomu nakladateli. Nazývám ho: Léč pro sebevrahy.

Chodím desítky kilometrů - procházky při kterých jsem se vždycky dotýkal něčeho většího, a nyní je to zpět : vidím toho devatenáctiletého, šťastného kluka, ve městě kde nezná nikoho, který sedí ve svém pronajatém bytě, ohnutý nad židli která je mu stolem, písčícího do sešitu, který zachycuje celý jeho svět, a najednou chápu celou podstatu psaní. A jako máloco – nechávám si ji pro sebe.

Ozývá se mi pár nakladatelství : s odmítnutím. Jedno dětské (nevěděl jsem, že vydávají jen dětské knížky) mi píše:

„Váš text Léč pro sebevrahy opravdu není čtení pro děti.“

Pak se mi ozývá jedno (BELETRIS) a předává mou novelu k lektoraci, kde se posoudí vhodnost a možnosti vydání. A já zase věřím. Je mi dvacet šest a vidím svůj cíl a sen. Ozývá se mi i časopis (LEMURIE), a chce publikovat moje detektivní povídky, žádá mne o další díly, a zve mě do Prahy, abych tam vystoupil a četl, a chce můj medailon... Někdy je život dobrý.

Pak ale dostávám výsledek lektorace:

„Na základě lektorského posudku se domníváme, že text je vhodný pro vydání. Ale bohužel redakce se nakonec rozhodla investovat do jiných titulů...“

Nabízejí mi samizdat – na moje náklady, pod jejich hlavičkou. Nemám na to.

S trochu podlomenou náladou dokončuji sérii detektivek a chystám se je poslat do časopisu (LEMURIE), když v tom:

„Do našeho magazínu přišel nový člen – specialista na detektivky (prý dokonce dostal i nějakou cenu) a tomu se Vaše detektivní příběhy moc nezdaří... Rozhodli jsme se zůstat u publikace jednoho dílu... Další díly neotiskneme...“

Z nudy, dost možná i ze zoufalosti, zkouším pár povídkových soutěží různých žánrů. Bez úspěchu.

Stává se ze mě mrzutý a nervák. Většinu času zabírám pitím, přejídáním se a koukáním na seriály. Moje špatná nálada se přenáší nejen do mého běžného života, ale i na lidi kolem mé osoby. Především na osobu, která si to zaslouží nejméně – na mou přítelkyni. Hádám se s ní, vybírám si na ní vztek – dělám jí živou projekci svého hloupého ega roztrhaného na tisíc kousků.

Jednou se takhle chystám na noční šichtu, dívám se do zrcadla a přemýšlím o sebevraždě. Jak romantické. Stal se ze mě sedmadvacetiletý polodement s pětadvaceti kily nadváhy. Jak smutné. Na žádnou noční nejdou – piju pivo, víno a nakonec i whisky, a nad ránem volám své přítelkyni, která slouží v nemocnici sesterskou noční dvanáctku. Rozcházím se s ní.

Druhý den si pořád stojím za svým. Nejde to jinak. Když je člověk sám a lůžr – dá se to ještě nějak vydržet a překonat, když se ale na jeho lůžerství někdo dívá z blízka – nejde to. Musím zastavit, všechno na chvíli vypnout.

Pár dní hladovím a jen tak bezcílně chodím po městě.

Dávám výpověď v práci a nastupuji do jiné – do takové, kde dostanu sice míň peněz, ale tolik se nenadřu a hlavně : chodím tam s čistou hlavou a s čistou hlavou se zase vracím domů.

Mám pocit, že to funguje : ztrácím pár kilo a i moje hlava je o něco lehčí, mozek zase začíná pracovat. Přemýšlím o zaslání série detektivních povídek do pár nakladatelství a napsání nového románu. Pouštím se do toho...

Náhodou narážím na TUHLE soutěž. Zkouším tedy i tohle.

Vlastně jsem zase v očekávání. Zapalují si doutník, který jsem kdysi dostal od své přítelkyně(pořád spolu nechodíme), píšu tahle slova a v polovině jsem nucen doutník típnout - protože je už pozdě:

Ve čtyři hodiny mi zase zazvoní budík. Jdu spát se svým malým (věčným) plamínkem, který jednou definitivně zhasne, anebo OHEŇ vzplane.

Václav Franc

Padesát odstínů po česku

„Čus, Neli,“ ohlásil se David do mobilu právě ve chvíli, když se snažil dokončit hodnocení literární soutěže.

„Nezapoměls?“ zeptala se knihovnice Nela. To ona Davida doporučila paní ředitelce jako porotce dalšího ročníku Literárního Kostelce. Tentokrát na téma „Erotika v literatuře“. Poznala jej na jednom autorském čtení, líbil se jí. Byl vtipný. Pozorný. Sečtělý. A zajímavě mluvil. Nejen o literatuře.

„Jak bych mohl?“ usmál se David. „Myslím na tebe lehaje, vstávaje,“ pokusil se zavtipkovat. Ale nelhal. Dobře si všiml, jak na něm na autorském čtení visela očima. Udělá, co on bude chtít. Ideální subinka. Nezkušená, hledá svého pána, který ji zaučí, nabídne zkušenost, bezpečí, komunikaci, pochváli, odmění který bude pro ní smyslem života. Představoval si, jak ji přivazuje na postel, jak ...

„Já taky,“ chtělo se říct Nele, ale ta dvě slova raději spolkla. Nebylo to jednoduché prosadit mladého webmastera stránek Škrabálek do poroty, neboť paní ředitelka namítala, že porotce by měl mít zkušenosti, rozhled a sám být literárně činný.

„Ale on edituje literární stránky, píše hodnocení uveřejněných textů a ...“ obhajovala mladého nadějného budoucího autora Nela. „A taky se mi líbí,“ ale to už nadřícené zamlčela. Představovala si, jak zůstanou spolu sami a on ...

„Tak já už to mám prakticky hotový, ještě napíšu závěrečné zdůvodnění a posílám mailem,“ pochlubil se David. A bude se kroutit připoutaná na posteli, jen ve spodním prádle. Pak bez. A prosit o potrestání, poslouchat jako pejsek svého pána ...

„Tak co se ti nejvíc líbilo z erotické literatury?“ vyzvídala Nela.

„Docela mě ty příspěvky překvapily, nejvíc asi Prázdniny s Monikou, to jsem dal na první místo, tam se autor odvázel, ale i další třeba ...,“ začal přejíždět kurzorem po monitoru.

„A co Padesát odstínů po česku?“ vyzvídala Nela.

„Tak to jsem ti chtěl říct, to jsem se teda náramně pobavil, to je fakt hustý!“ smál se David do mobilu.

„Pobavil?“

„Už ten název a ještě hlavní hrdina David, tak jsem si představoval, že to jsem jako já. A ta hlavní hrdinka se jmenuje tak nemožně Anel, kdo tohle mohl vymyslet? Slyšela jsi, že by se někdo tak nemožně jmenoval?“

„Anel, no tak třeba autor nebo autorka chtěla navodit atmosféru exotičnosti, tím jménem,“ nabízela řešení knihovnice.

„Už ten začátek, poslouchej: *Zkusila červenou rtěnku. Málokterý muž jí odolá. Chtěla v Davidovi vzbudit vášně a smysl pro erotiku. Zvláštní výběr věnovala spodnímu prádlu, muži milují spodní prádlo stejně jako ženy. Hlavně být neobyčejné, vyzývavé, nažhavit partnera na nejvyšší stupeň. A překvapovat. Překvapit skvělou večeří, jiskřícím vínem, jako zákusek bílá krajka na nahém těle. A co mu servírovat večeři jen ve*

spodním prádle, v průsvitném župánku nebo dokonce nahoře ...“ David nemohl číst dál pro nezadržitelný výbuch smíchu.

„Tak tobě se ta povídka nelíbí?“ položila zbytečnou otázku.

„Právě naopak,“ doplnil ještě rozesmátý porotce. *„Nebo třeba tady: Co kdyby mu poslala smsku , že si ráno zapomněla obléct spodní prádlo...že si vyšla jen tak, na ostro. Takže hlavní hrdinka má ještě ke všemu Alzheimer ...“*, následoval další Davidův výbuch smíchu.

„Ale ...“ chtěla namítnout Nela.

„Nebo tady: Nejraději s Davidem mezi řečí mluví o tom co se mu líbí v posteli. Chtěla by jej překvapit při sexu a pochválil ho, jak to s ní umí. Chtěla by ho vyprovokovat k okamžité akci, aby ... tak tohle jsem četl na tvůrčím psaní mým posluchačům a byli normálně mrtví smíchy,“ uklidňoval se David.

„Tys to četl na tvůrčím psaní?“ podivila se Nela.

„No snad to není zakázaný, nebo je?“

„No není, ale jestli je to vhodný, co kdyby se autorka ...“

„Já neříkal, kdo to napsal, já jen citoval některý nejzábavnější pasáže, abych ukázal, jak taková povídka nemá vypadat. Nakonec stejně nevím, kdo to vlastně psal? Tipl bych si, že autorkou článku je nějaká stará rašple, protože takový nesmysl může vyplodit opravdu jenom ženská, která už jen vzpomíná na dobu svého zavátého mládí. Na chlapy platí zcela něco jiného...Určitě ne červená rtěnka, ..nebo nějaké trapný smsky.“

„Mluvila jsem o tom s naší ředitelkou a té se ta povídka docela líbila, dokonce ji navrhla do širšího výběru,“ hájila povídku Nela.

„Tak to teda nevím, jestli to nakonec nepsala paní ředitelka sama, to by byla docela bomba, ale zase by to docela sedělo, že to psala nějaká stará zapšklá bába.“

„To já nevím ... “

„Tak třeba na mě rtěnka od ucha k uchu působí jako dokonalá antikoncepce!“

„To já nemůžu posoudit ...“

„Autorka pisatelka se asi často dívá na ty romantický kraviny na pokračování ...“

„A ty máš něco proti romantice?“

„Nemám, ale tohle Kdo to vůbec napsal, i když to jméno mi asi stejně nic neřekne. Ani na Škrabálkovi jsem takový jméno nikdy neviděl. Kde mám ty autory“ Projíždí další stránky na monitoru David.

„No jo nějaká Anela Karohová, Anela, já se snad picnu“

„ ...“

„Neli, seš tam ještě?“

„Ano.“

„Takže platí, že se sejdeme zejtra ve čtyři U Turka a ještě to probereme společně, než bude ta schůze poroty. Něco bych ti chtěl ... “

Nela ukončila hovor.

„Neli, Neli ...“ zbytečně křičel do hluchého aparátu. „Co se děje? Co vyšiluje?“ řekl si pro sebe a zadíval se na displej počítače.

„ANELA KAROHOVÁ. ANELA KAROHOVÁ. ANELA KAROHOVÁ.

ANELA A NEL A NEL A NEL A ... HORÁKOVÁ.“ Nestačil valit oči. „Já jsem přece takovej vůl! Mohla to bejt docela slušná subinka!“

KATEGORIE POEZIE

1.místo

Miroslava Kubešová

Ve větru

Strniště v kyvadlech

Pod klobouk
nezbeda sedá

studánce
sukni zvedá

Otčenáš trochu jinak

Krajino širá
beránky své
jako v nebi
tak i na zemi
rozprostíráš

Malá noční

Tma
srpkem měsíc sžíná

z komínů
dýchá
pavučina
letokruhů krovu

za plůtkem v novu
ovečka dřímá
jen pastýř neusíná

Prostá

Tíseň
vždy v chrámu
zvoní

dokud cín
neuroní co srdce neunese

A nejsou

A nejsou lidé
co tu byli

jen v šípku
říjen

v sínce
stůl

maminčin ubrus
sněhobílý

Striptýz ticha

Striptýz ticha
struna obléká

nahý hlas
krajiny

nahý
hlas člověka

Poslední březem

Zapadla
zástrčka
třetího zámku

podpatek dubna
na verpánku

Třetí květnová

Pod klasy kapek
sklání se šíše
tónů

zobáčky vrací se cínem
domů

2.místo

František ZemanKterá se tě týká / Plnocenná

Svět je drobek v lahvi mlíka,
pro nás rozpouští se (navždy)
život křídla (kolibříka)
z nekonečné viněn vraždy,
tvůj prst nexus
k mému jádru,
případ pro znamení (býka)
v Třeskoprskách zlatovlásko,
báseň, která se tě týká
nesmí být, jak píše každý -

Páry plynou nad krajinou
v které kočka myší (kliká)
pod ní iPod (podvodníka)
v pekle dřou ho nitě (režné)
tvá dlaň pláň
pro mou révu,
tak mne pohlad' (jako psíka)
z Rexe, jářku, komisařko,
úsměv, který se tě týká
nesmí být, jak potkáš běžně -

Lodě z kůry, ovčí vlna,
pořád někde něco (vzniká)
v tichu tiká (akustika)
flétna ať má slova splétá,
paže tvá, tvá scholastika,
učím z ní se jak žít něžně,
nebe padá (šlamastyka)
Rozčesaná s marcipánem,
dotyk, který se tě týká
nesmí být jak formalita -

Obzor k moři, moře k hoře,
božský potlesk bez publika,
pravá ruka na komoře,
bílá voda hučí (v splavech)
ach, ramena tvá (romantika)
u nich byl jsem svící, hořel,
Plnocenná k všehomíře,
život, který se tě týká
nesmí být jak prázdnota v davech -

Svět je mikrob z moldavitu
a my můra mezi (moly)
život odlesk čten (in-situ)
hmota v jeho světle siná,
tvůj dech v poli
mé sny dmýchá,
Nadsazená mezi všemi,

láska,
která se tě týká
musí být jak žádná jiná.

(věnováno manželce)

3.místo

Eva Koubová

Sudety I

Ta země leží za obzorem.
Kdo chce, ten zaslechne, jak dýchá.
Tady jsou jitra ještě tichá
a svatý Vojtěch
večer brouzdá polem.

Tam v trní ještě dřímá
Šláfendová Róza
a v dutém stromě
dávny lěší žije.

Od silnice suchá, strohá próza.
Dál za pangejtem číhá poezie.

Sudety II

Když stůl jsme vyhodili,
ještě židle zbývá,
zděděná po prabábě,
neduživá a křivá.

Jen pyšná mysl
vzpomínám se brání
na ty,
co odešli
a vynesli nám spaní.

Bez střechy

Znám kostel plný lasiček,
kde duch vojenských rozcviček
v dvojstupech slzí ze svíček.

Kdo mi tu loupe perníček?

To jen větříček
To jenom deštíček.....

Čestná uznání bez udání pořadí

Kristýna Kodrlová

xxx

přišel tak tiše
a olíznul mi ucho
jelen šesterák

Z okamžiku

dva hebce růžové vrcholy
na uctivou vzdálenost
palce a ukazováčku

regiment padl

v soutěsce
zůstala
jen

po
vá
le
ná

ku
ku
říč
ná

po
le

na jihu
ústa zatřásla zemí

dva hnědorůžové vrcholy

Kvílení

Ginsberg by na tomhle místě řekl
že viděl nejlepší hlavy své generace zničené
šílenstvím, hystericky obnažené a o hladu
řek by
že je viděl
topit se ve sračkách
což je přesně to samý
co ti teď chci říct i já
i když
to nedokážu
tak jako on
nedokážu
vytvořit tu iluzi
vlastně to bylo fajn
i když
jsem nikdy neviděla nejlepší hlavy své generace
zničené šílenstvím, obnažené a o hladu
protože jsem
zkrátka
nejlepší hlavy své generace
nikdy neviděla
a

nikdy neuvidím

vzdálily se

ty sečtělé, vzdělané

verloren kindjes

vzdálily se

jedno druhému

já tobě

a ty mně

topíme se ve stejnejch sračkách

a přece

nezapadáme

nikam nepatříme

nikdy nebudem

Hilda Weissová

Přišli dva dny po mých dvanáctých narozeninách.

Přišli a pro velký nos zděděný po rodičích

přišli mi na hrud' zločiny světa.

Pro ten nos a havraní vlasy – pro ty zločiny –

mi pak vzali domov,

dospívání,

důstojnost,

a nakonec – když už nebylo co brát –

i život.

Tělo, bez práva na náhrobek, bez práva na jméno, hodili sem –
svůj k svému.

Pan Šimík, prodavač v novinovém stánku

Povídejte mi vo smyslu života!

Čtyřicet let jsem strávil v oprýskaný budce

dvakrát dva metry na Kobližný;

nasáklej smradem z novinovýho papíru, cigaret a pochcanejch zdí

jsem lidem prodával nasrání, vztek a bolest hlavy

a věděl, že lepší už to nebude.

Seklo to se mnou, když jsem si přečet, že

„Khloé je ve skutečnosti mnohem macatější“.

Marie Bradáčová

Májová

V ten
krásný den
krásné
bylo všechno

Rozkvetlé třešně pampelišek
hedvábné hlavy
zestárlé
a vítr v nich

A vůně ta
podvečeru máje

Šel
cestou vpíjel každý krok

Miluji tebe zemi má

Pak
na louce tam
u lesa
ležela srna
krásná
v krásném kraji
ale neživá

Co je to s tebou zemi má?

Otázka

Jediná
jsi má
jsi trn
a bolíš

Jediné tvé
vzdej se jí
je tvá
až příliš

Marek Musil

Léto

V tom létě koleje.
Na kolejích vlak.
V tom vlaku já.
Na mně kabát.
V kabátu šutr.
Šutr v kabátu.
Kabát na mně.
Já ve vlaku.
Vlak na kolejích.
Koleje v létě.

Lucie Juřenová

Do králičí nory

devět set deset vět
a pět let
zpět

dozrály maliny
ztratily
květ

z kukaček sype se
písek mých
let

zaspala, je pozdě
dvanáct a
pět

Sepp Jürgen

Dospět do **zet**
pochopit ☒

klást vážky na šíp nepřítele

zasad' na mně kytky

a odejdi
než se slétnou vosy

O uchování ☒ sdílení

Vyhýbám se zrcadlům,
abych se viděla zevnitř.

Když proplétáš své prsty mezi
mými,
nemáš všech pět pohromadě.

Ty jsi váza.
já jsem džbán.

Zrnění

(vzpomínka na Zrní)

Sólo pro mušky a kouř
tančírna pod širým nebem
pod kapucí rezonují
tóny duše nesmělé.

Kývám se do rytmu
proplouvám magentou
zima mi nevadí,
i když se chvěju.

Rukávy dlouhými
objímám dnešní noc

vonící tabákem,
pivem,
a bezčasem.

Nejednota

dlouhý půst o čisté vodě
odvar z mladé kopřivy
ve vaně sůl, horká pára
od huby jde pěna

za tělo má křišťál
mýdlem umývá si ruce
za očima ale
nechává tlít loňské listí

Podzim je vskutku krásná roční doba

Foukl vítr
hejno mrtvých zlatých ptáků
se sneslo k zemi
už nesmí do teplých krajin
zobáčky navždy zavřené
žádný zpěv
jen šelest zlatého peří
masový hrob přímo pod vašima nohama

Říjen

možná to byl akát s trny
a možná na tom nezáleží

svlékl župan
se zlatou vlečkou
nechal jej spadnout na lokty
tak nestoudně odhalená zád'
i před'

Pozdrav na druhý břeh

večer jsi usnul
a zdály se Ti tak krásné
kouzelné sny
že ses už nechtěl probudit
vidím Tě, jak starou hubenou rukou
v košili z flanelu
- jak ta jen voní postřikem -
hladíš zlatý rám sépiové fotografie novomanželů
nad postelí v ložnici
odcházíš
dokořán otevřeným oknem
a z té nejvyšší větve
trháš poslední voňavou meruňku

trčet

ŠTÍR

zkoušíš, jestli je pravda, co se říká
že štíři přežijí radioaktivní záření
štěpení jádra
proto svá slova - tyče regulační
vrážíš do mých uší - reaktorů
ale mnohem radši je necháváš napůl

Vladimír Cetkovský

PRŮRAZ NA LITERÁRNÍ FRONTĚ

Ozvalo (a to je dost!)

se mi nakladatelství Host.

VINNETOU PO NĚKOLIKAMĚSÍČNÍM BRAINSTORMINGU PODLEHL A PŘIDAL SE KE KAVKAZSKÝM SEPARATISTŮM

Moje milá Nšo-či,

odpálím se v Soči!

PLÍHAL NA TO DNES JIŽ MÁ

Přijely k nám z dálky

profesionálky!

POSTARŠÍ MILENKA NOVOU POLOHU K VALENTÝNOVI NEOCENILA

Namísto orgasmu spílá a láteří.

Prý jsem jí pojebal i s krční páteří.

REINKARNACE SLAVNÉHO SPISOVATELE (SMĚREM NÍŽE) A POKYN JEHO PURITÁNSKÉHO PÁNA

Fuj! Verne Julesi
nelízej kule si!

KRÁSCE Z BUFETU

S dovolením: „Jíte jako prase!“, říkám slečně v rychlém občerstvení.
..potenciál ku vztahu tu tudíž žádný není.

MLADÁ ZLÍNSKÁ NÁRUŽIVÁ BADATELKA-HISTORIČKA

Fenomén Baťa
vlhčí mi gaťa.

NYMFOMANKA S PLYŠOVÝM FETISCHEM

Podbřišek vlhčí mi
ušitý plch z Číny.

SREBRENICA 1995

Mírové sbory
řekly jen *Sorry*.

FAŠISTICKÝ ŠUŠEŇ

(též Sopel nacista)
S fašistickým pozdravem
vyfrkla ho nozdra ven.

JÁGROVO ODŮVODNĚNÍ

Asi takhle: Pro mě bylo klíčové,
že nesnáším hry míčové!

CITOVĚ FRUSTROVANÝ HÁCHA

Do Prahy (až) ze Semil
kýbl mrdky nes Emil.

MILENKA S PODMÍNĚNOU TĚŽKO POCHOPITELNOU, NICMÉNĚ PROKÁZANOU ARCHAICKOU VLASTNOSTÍ

Je to fakt, byť smyslu uniká:
v orgasmu striktně mi oniká.

NĚKTERÉ VĚCI NAŠTĚSTÍ NEJSOU ZÁVISLÉ NA AKTUÁLNÍ POLITICKÉ KAMPANI

Slibují a kandidují,
přesto kozy Sandry bují.

KTERÉ KYSELINY MI ZAČALY PO MNOHALETÉ REKLAMNÍ MASÁŽI CHYBĚT

No, a je to jasný:
..omega-3-mastný!

(-)

Někdy ho to vydráždilo natolik,
že zapomněl, že je vlastně katolik.

PŘEDVOLEBNÍ

Je-je, je-je, co se děje?
..jde ministr bez portfeje!

ADOLFOVI NAVZDORY

Terezínské děti
dneska jsou již kmeti.

**POCTA LEGENDÁRNÍMU A PŘESTO ŽIJÍCÍMU ČESKÉMU EPICKÉMU BÁSNÍKU VYJÁDŘENÁ SPORTOVNÍ TERMINOLOGÍÍ
TÝMOVÝCH HER**

Kapitánskou pásku
máte, pane Hásku!

ODSTÁVKA DODÁVKY VODY TOTIŽ HLÁŠENA NEBYLA

Pili vlastní moč,
i když..Bůh ví, proč (!)

MANŽELSKÉ POVINNOSTI

Tím, že někdy musím,
si to trochu hnusím.

HANÁCKÉ PROSTITUTCE KOLEGYNĚ VÁŽENÉHO ZAHRANIČNÍHO ZÁKAZNÍKA NEVĚŘÍ

Děláš si srando?
Fakt Marlon Brando?!

PESTRÁ ŠKÁLA DUŠE ROZPORUPLNÉ MILENKY MLADÉHO PSYCHOLOGA

Od záporu po klad
skýtá pravý poklad.

PĚSTITEL RÉVY A PRODUCENT NADBÍHÁ FEMINISTKÁM

(hrazeno z fondů EU)
Vinný sklípek
plný slípek.

NOČNÍ STAVY

V noci mi občas stojí.
Jak to však vysvětlit mojí?!

KREV NENÍ VODA

Vypil jsem víc, než je zdrávo,
na což mám dědičné právo!

POLSKÉ TAŽENÍ

Vrkočím si, vrkočím.

V bříšku žbluňká Okocim.

JEDEN TYP RÁNA II

Mám trochu v hlavě,

což zvládnou hravě.

PORNOHEREČČIN POZORNÝ PŘÍTEL JÍ PŘIPRAVIL PŘEKVAPENÍ

Zatímco jste natáčeli,

umyl jsem plech na táč, Eli.

DLOUHO SE NEVĚDĚLO, KAM SE KOMTESA HORTENSIE A VIKOMTKA GISELLE VYKÁLELY

Hledaná hovna ta

skrývala komnata.

NETRPĚLIVÝ ATENTNÁTNÍK

Františku Ferdinande d'Este

- kde ste?!

NECHRÁNĚNÝ ALE ZATO PŘESNĚ DATOVANÝ STYK

Ve dni D, v hodině H v sekundě S

věnuji se kundě bez.

SMUTNÉ KONCE

Dvojnásobnej táta

- Persona non grata.

DNES UŽ NE VŠUDE VÁLČÍME KONVENČNĚ

Spolehlivý Dobyvatel?

Kupní síla obyvatel!

CO SEČTĚLÉ MILENCE POD STROMEČEK?

Mančingová..a Recepty Ládi Hrušky,
předpokládám zajistí mi sex u družky.

MLÁDENEK DEMOKRACIE SI UŽÍVAJÍCÍ

Již 25 let skrývat nemám důvod
svůj veskrze nedělnický původ.

*Již 25 let skrývat nemám důvod
ten svůj arci nedělnický původ.*

MLÁDENEK A JEHO NOSTALGICKÝ POZDNÍ VEČER V RODNÉM DOMĚ

(na základě skutečné události)
Maminka si spokojeně chrupká
a Vláďa si pro pivečko dupká.

NAIVNÍ DCÉREČKA Z VALAŠSKA NAFOTILA V HLAVNÍM MĚSTĚ NEVĚDOMKY PORNO

V rámci dobrých vztahů
foťijá ňa nahů!

Zdeněk Bělohoubek**PŘEBARVÍM**

rudou rtěnkou tvoje ústa
vztekem doběla rozkousaný
že jsem včera přišel pozdě
a dnes – asi to samý

na modro šedé mraky
a na veselo splíny
tělovou staré modřiny
a na neviny viny

ostatní na růžovo -
že zas to bude hezký,

že bude to, jak bejvalo –
- a na nestesky stesky...

a že to nějak nekreje
tak koupím flašku rumu –
to zbývá malá naděje
na chvíli bez rozumu...

SAMOTÁŘI

někdo mi přes noc
zkazil televizi -
volume na dvě čárky
řve nahlas, až to buší

a hodiny na zdi
se asi věší v krizi -
skřípou jim pérka
že mi to rve uši

lednička vrčí
prázdnem nejistoty -
divnej spolek pozůstalých
zlé pryč – a pánbů s námi!

jen já jsem vzorně tichej –
zpitej do němoty -
žes nás opustila -
všechny ty nepotřebný krámy...

KLOUZÁNÍ

–

tedy - aspoň se to říká -
asi proto občas sklouznu
k tobě jinotajně
ach láska nesvatá!
nic si neodříkám -
jak voják před útokem
stojím v první lajně...

Země je kulatá
jak břicho pana faráře
co v sedleckém kostelíku
mi otevíral nebe
nahlídnou pod vrata –
svatý hlídaj na čáře
a ve vousech maj elektriku! -
že chodím hřešit v tebe...

Země je kulatá –
píší o tom články -
asi proto občas sklouznu
z rychlodráhy do slalomu
když Bůh přivře oči
nespadnou svatostánky -

Země je kulatá

prý z toho neubývá -
a k ránu rychle domů...

NEVYSLOVENO

tolik věcí chci ti říct
a nejsem vůbec líný
jenže - kde vzít slova - z máselnic? -
ty utlučený zbytky?

všechno už jsem použil
(anebo někdo jiný)
tak neřeknu ti vůbec nic -
aspoň nebude to plytký...

i v mlčení je hloubka
(to ticho občas bolí)
jenže - kde vzít slova - z podchodů? -
ty poztrácený děti?

a tak se říznu do dlaně
a ránu vytřu solí -
jeden z malých podvodů
jak křikem oněměti...

NA OKRAJ (POSTELE)

postel má na šířku
dva metry prostoru
dolů a nahoru
hotovo
zafuním, padla

slepený v podbřišku
schoulím se k okraji
sny se mi zdávají
o skoku
do propadla

jak si kdo ustele...
pode mnou hlubina
špatně se usíná
s ostrými
koleny v zádech

mí strážní andělé
upadli do kómat -
naštěstí
na plicích automat:
výdech a nádech

POČÍTÁNÍ PRSTŮ

mám na každé ruce
spoustu prstů
na obou kolem deseti

však když propletu je
s těmi tvými -
sotva napočítám do pěti

vím, že jich bude
zhruba dvacka
děleno čtyřmi - takže pět!
jenže láska
vždycky všechno zpacká
a zblbne, co je světem svět:

když dám ti ruku
pod sukýnku -
jeden dva chybí - na mou čest!
když dáš mi ruku
do trenýrek -
tak napočítám rovnou šest...

Cesty se někdy zkříží v jeden velký orchestr,

kde smyčce tancem mřít
na dřevem vypracované hoboje,
kde bicí přetloukají
svojí silou oboje,
kde kdyby dirigent je neusmívil
dali by se oba do boje.
Ty cesty se často kříží
..kdo uhodne co to je?

Park

Projí si znovu kroky v parku
Sednout si znova na zem
Najít si novou inspiraci
Proč chodit pěšky kolem
Vždyt posledně zeleň
Vykácena pilou byla
Dvounohý jelen už dávno
O jiného jelena
Nezavadil.

Někteří lidé ruší jen svou přítomností

Nevědomostí

Předsudky

s domýšlivostí

se lstí

Zavřený v kleci

Kanárek

Zpívá z noci do svítání

Před příchodem zavře

Klec na zámek

Jeho paní

Do dalšího svítání

Zavřený v kleci kanárek

Před příchodem zavře

Klec na zámek

Před jeho paní

Necht jakmile začne zpívati

Slzu mu uroní

Zavřený v kleci kanárek

Se nepromění

V hračku na zámek

Ustrnul, unavený

Zavřený v kleci kanárek

Před jeho paní

Ustrnul zavřených víček

Celý pomlácený

Necht' dostat k vánocům

Za dárek

Malého žlutého kanárka

Co když zpívá slzu neuroní

Se po těch letech nazpátek

V dobrý nápad nepromění.

Ztratil se ti život

Trochu ses překlíkl,

v ději obdobným,

kam ti jen unikl?

(=mimo kontext)

Jak blázen hledá svoji naději.

Hledá a najde ji,

celou noc potají hraje

písničky svobody v nejbližším baru.

Skládá si můstky z ušlapaných cest,

nedbá na to, co kdo si zamane,

co kdo si vymyslí, to snad raději,

pomalů po krůčkách

vkrádá se do snů

a z noci ukrájuje

svůj čas.

Neboť ve světě, který tak půvabný je,

oškliví se vyjímají,

kde ten, kdo pro ostatní žije

a nejen své zájmy si hájí,

stává se bláznem.

Jiří Bell

druhý listopad

vlhká zeď střeží

klid snících

sem tam zazpívá

staniol květin

červené oči večera

sledují opuštěné životy

vedle pohozené lásky

zetlívá nenávist

ty jako každý rok

necítíš nic

noc otvírá dokořán

sváteční den

plný mrtvých gratulací

Kyrie eleison

Christe eleison

.....

Martin z Tours

ze hřbetu kočky škrábeš úvahy
nakoupíš experimentální květy
pošleš je
čekat do předsíně podzimního listí

v mokru nic nešustí
smrt povolí řetěz tlení
vítr složil stíny a šel spát s trubači
bez bot a bez peří

lepkavý med promazal sen
světlo měsíce hraje na hoboje
na hladině studny
se chvějí bílá ňadra
to padající zima
líbá lůno hlíny

na kolejích schoulený žebrák
v zapomenutém vlaku
v každém Ti ujíždí
s polovinou pláště

čas slunovratu

podvečer vyvál na suchém dubu
u řeky
hladil jsem ryby
až praštělo
kameny pod hladinou
počítaly další prosinec
když srdce tlouklo široce

v plamenech svíček mrtví
zatančí radostně
uprostřed prázdných talířů
spí prostor dlouhých nocí
u opuštěných židlí

pocestný nepřišel
jen měsíc se venku válí
jak opilý básník

.....

vanutí

v slabém plátku noci
přemlouval jsem kosti
ať se zachvějí
od smrti

pramen opodál bzučel
čmelákem bez křídel
a mrtví úhoři
voněli v udírně
životem

jako ruce řezníka
v koloběhu bolesti